

Україна і ЮНЕСКО:
труднощі партнерства
Ukraina i UNESCO:
trudności partnerstwa

Українських пам'яток у Списку світової спадщини ЮНЕСКО лише п'ять.

Na liście UNESCO jest tylko pięć ukraińskich zabytków.

str. 4

Завершили дев'ятий,
готуємося до десятого
Скочилиśmy dziewiąty, przy-
gotowujemy się do dziesiątego

Плануємо у 2013 році відзна-
чити століття прем'єри балету
«Весна священна».

Zamierzamy uczcić stulecie pre-
miery baletu «Święty wiosny».

str. 6

Львів став частиною
«Євро-2012»
Łuck został częścią
Euro 2012

Офіційне відкриття фан-зони
відбулося 21 червня.

Офіційне отворце стrefy kibica
odbyło się 21 czerwca.

str. 6

Безсонна ніч
у Луцькому замку
Bezsenna noc
na Zamku Łuckim

Грузинський гурт «Mgzavrebi»
виконав «Рене та стогне Дніпр
широкий».
Gruziński zespół «Mgzavrebi»
zaśpiewał «Ryczy i jęczy Dniepr
szeroki».

str. 7

Іван Корсак на порубіжжі
польської та української культур
Iwan Korsak na pograniczu
kultur – polskiej i ukraińskiej

У багатьох книгах присутні
польські сюжетні лінії.

W wielu książkach są obecne
wątki polskie.

str. 8

Наш
передплатний
індекс: 49053

Podzielony świat / Поділений світ

Дзisiaj, gdy minęło już ponad 20 lat od zakończenia zimnej wojny, gdy wyrosło nowe pokolenie, które jej nie pamięta a świat wciąż stoi na progu nowych konfliktów, musimy przypomnieć historię tego okresu.

Zimna wojna – wojna ideologiczna, geopolityczna, ekonomiczna – w drugiej połowie XX wieku podzieliła świat na dwie części. Zaczęła się po II wojnie światowej, a skończyła się na przełomie lat 80-90-tych wraz z upadkiem rządów komunistycznych w Europie Środkowo-Wschodniej, zjednoczeniem Niemiec i rozpadem ZSRR. W tym okresie świat kilkakrotnie stał na krawędzi zagłady atomowej i wielkiej wojny. Mimo, że minęło ponad 20 lat, wydarzenia współczesne często zmuszają nas do wyciągania lekcji z tego trwałego konfliktu.

„Zimna wojna. Krótka historia podzielonego świata” – wystawa pod takim tytułem została otwarta 22 czerwca w Galerii Sztuki Wołyńskiej Organizacji Narodowego Związku Artystów Plastyków Ukrainy. Została ona przygotowana przez warszawski oddział Instytutu Pamięci Narodowej. Umieszczone na niej zdjęcia pochodzą z zbiorów różnych agencji fotograficznych. W prezentacji wystawy w Łucku uczestniczyli bezpośredni jej twórcy – pracownicy Instytutu Pamięci Narodowej Jacek Pawłowicz, Paweł Sasanka oraz Sławomir Stępień.

– O ile zimnej wojnie poświęcone są setki książek, tekstów naukowych, o tyle z wielkim zaskoczeniem zdaliśmy sobie sprawę, że wcale nie jest łatwo znaleźć album, który opowiedziałby tę historię w formie fotografii. Postanowiliśmy więc wypełnić w pewien sposób tę lukę, – opowiada

współorganizator wystawy Paweł Sasanka. – Praca nad wystawą trwała niemal dwa lata. Določyliśmy wszelkich starań aby zdjęcia ilustrujące poszczególne tematy nie były zdjęciami przypadkowymi.

– Wystawa przybliżyła te czasy, które są już praktycznie zapomniane. Przywiezieniu tej wystawy powinno przede wszystkim dla młodzieży być taką lekcją historii, która dla nich jest już nieznaną, – mówi Konsul Generalny RP w Łucku Marek Martinek.

Dla efektywniejszej prezentacji wykorzystano duże, przyciągające uwagę powiększenia, którym towarzyszą kilkadziesiąt komentarze. Na wystawie wśród słynnych zdjęć, które stały się ikonami zimnej wojny, znalazły się także mniej znane, dopełniające narrację. Ekspozycja przedstawia nie tylko obrazy o charakterze dokumentacyjnym, ale także te zapadające w pamięć, skłaniające do refleksji. Każde zdjęcie ma w sobie dużą wyrazistość, moc i siłę. Wyszukanie każdego konkretnego kadru, każdej konkretnej fotografii było poprzedzone setkami zdjęć.

– W trakcie pracy nad wystawą mieliśmy 140 tematów, do każdego z nich musieliśmy przejrzeć setki zdjęć – mówi Paweł Sasanka. – Poniekąd z premedytacją szukaliśmy takich zdjęć, które skłaniałyby do refleksji, wywoływałyby emocje, zachęcałyby do zastanowienia się nad tragiczną historią.

Сьогодні, коли минуло вже понад 20 років від закінчення Холодної війни, коли виросло нове покоління, яке її не пам'ятає, а світ постійно стоїть на порозі нових конфліктів, ми повинні пам'ятати історію цього періоду.

Холодна війна, війна ідеологічна, геополітична, економічна, в другій половині XX ст. поділила світ на дві частини. Вона почалася після Другої світової війни, а закінчилася на зламі 80-90-их р.р. разом із поваленням комуністичних режимів у Центральній-Східній Європі, об'єднанням Німеччини і розпадом СРСР. Упродовж цього періоду світ кілька разів стояв на порозі атомного знищення і великої війни. Незважаючи на те, що минуло понад 20 років, сучасні події часто змушують нас робити висновки про цей тривалий у часі конфлікт.

“Холодна війна. Коротка історія розділеного світу” – виставку під такою назвою відкрито 22 червня в Галереї мистецтв Волинської організації Національної спілки художників України. Її підготувало Варшавське відділення Інституту національної пам'яті. Використані на ній фотографії походять з архівів різних фотоагентств. У презентації виставки в Луцьку взяли участь безпосередні її творці – працівники Інституту національної пам'яті Яцек Павлович, Павeл Сасанка, Славомір Стєпень.

– Оскільки Холодній війні присвячено сотні книжок, наукових текстів, то з великим здивуванням ми розуміли, що зовсім нелегко знайти альбом, який розповів би цю історію у формі фотографії. Тому ми вирішили заповнити, певним чином, цю

str. 2

(Zakończenie. Początek na str. 1)

Jedno z najsłynniejszych zdjęć z tego okresu – zdjęcie enerderskiego strażnika, który ucieka z Berlina Wschodniego. Powstało 16 sierpnia 1961 roku, wtedy kiedy Berlin został podzielony. Zdjęcie wówczas ukazało się na okładkach wielu czasopism.

– Ten człowiek stał się symbolem wolności, ale jego rodzina, która pozostała w Niemczech Wschodnich, zapłaciła wielką cenę za jego ucieczkę. Po upadku muru berlińskiego on nigdy nie nawiązał kontaktu z rodziną, a w 1997 roku popełnił samobójstwo – mówi Paweł Sasanka.

Zdaniem Konsula Generalnego RP w Łucku Marka Martinka symbolem tego czasu jest zdjęcie nagiej dziewczynki wietnamskiej biegnącej po bombardowaniu wioski napalmem: „Ja to zdjęcie doskonale pamiętam, ono obiegło cały świat”.

Jeden ze zwiedzających wystawę – Wiktor Gwoździński – opowiada, że poruszył go najbardziej wątki wietnamski i kambodżyjski oraz zdjęcia przedstawiające mur berliński.

Jedno ze słynnych zdjęć, umieszczonych na tej wystawie, powstało w czasie wizyty Willy'ego Brandta w Warszawie w grudniu 1970 roku i przeszło do historii w dużej mierze tym samym stopniu niż porozumienie, które wówczas zostało podpisane – o nienujarzalności granic między Niemcami Zachodnimi a Polską Republiką Ludową. W czasie tej wizyty Willy Brandt uczynił gest, który przeszedł do historii. W pewien sposób pokazał Polakom inne oblicze Niemców Zachodnich – pojechał pod Pomnik Ofiar Getta Warszawskiego i

oddał hołd ofiarom getta upadając na kolana pod pomnikiem. To zdjęcie ukazało się na Zachodzie, ale cenzura w Polsce zadbała o to, aby Polacy nie zobaczyli takiego gestu, który nie wpisywał się w propagandę przedstawiającą Niemców jako rewizjonistów i imperialistów. Ten gest był pewnym krokiem do pojednania między Polakami i Niemcami już po 1989 roku.

– Robiliśmy tę wystawę z punktu widzenia mieszkańców Europy Środkowej i Wschodniej, staraliśmy się przybliżyć mieszkańcom Zachodu czym była zimna wojna dla nas – zaznaczył Paweł Sasanka. Tutaj są wydarzenia, które nie wpisują się w kontekst wojenny, jednak z naszego głębokiego przekonania wynika, że musimy je na tej wystawie zaprezentować. Na przykład jest to zdjęcie Ryszarda Siwca i Jana Palacha – dwóch osób, które podpaliły się jedna w Polsce, druga w Czechosłowacji w proteście przeciw interwencji wojsk Układu Warszawskiego w Czechosłowacji. Zależało nam na tym, żeby pokazać ten indywidualny wymiar tej tragedii.

Wystawa powstała jako wielowątkowa opowieść o historii zimnej wojny. Pomagają w tym wydarzenia, zjawiska i różne aspekty przebiegu tego konfliktu. Opowiada ona nie tylko o historii konfliktu między wielkimi mocarstwami, ale i o konsekwencjach tego konfliktu dla zwykłych ludzi żyjących po obu stronach żelaznej kurtyny.

Natalia DENYSIUK,
zdjęcia Wołodymira CHOMYCYA

(Zakończenie. Początek na 1-y stronie)

Одна із найзнаменитіших світлин цього періоду – фотографія постоного з НДР, котрий утікає зі Східного Берліна. Вона з'явилася 16 серпня 1961 року, коли Берлін вже було поділено. Світлина тоді побачила світ на обкладинках багатьох журналів.

– Ця людина стала символом свободи, але його сім'я, що залишилася у Східній Німеччині, заплатила велику ціну за втечу чоловіка. Після падіння Берлінської стіни він ніколи не контактував із сім'єю, а в 1997 році вчинив самогубство, – говорить Павел Сасанка.

На думку Генерального консула РП в Луцьку Марка Мартінека, символом цього часу є фотографія голої в'єтнамської дівчинки, котра біжить після бомбардування села напальмом: „Я цю світлинку дуже добре пам'ятаю, вона облетіла увесь світ”.

Один із відвідувачів виставки, Віктор Гвоздинський, розповідає, що його найбільше вразили в'єтнамська і камбоджійська теми, а також фотографії, на яких представлено Берлінську стіну.

Одна з найвідоміших фотографій, що є на виставці, з'явилася під час візиту німецького канцлера Віллі Брандта до Варшави в грудні 1970 року і відбилася в історії набагато більше, ніж угода, яка тоді була підписана – про непорушність кордонів між Західною Німеччиною і Польською Народною Республікою. Під час цього візиту Віллі Брандт зробив жест, який залишився в пам'яті. Певним чином, він показав полякам інше обличчя Західної Німеччини. Він поїхав до

Пам'ятника жертв варшавського гетто і віддав честь загиблим, опустившись на коліна. Ця фотографія з'явилася на Заході, натомість у Польщі цензура подбала про те, щоб поляки не побачили жесту, який не вписувався в пропаганду, що показувала німців як ревизионістів та імперіалістів. Цей жест був певним кроком до примирення між поляками і німцями вже після 1989 року.

– Ми приготували виставку з точки зору мешканців Центральної і Східної Європи, намагалися продемонструвати мешканцям Заходу, чим була Холодна війна для нас, – зазначив Павел Сасанка. – Тут є події, які не вписуються у воєнний контекст, однак, на наше глибоке переконання, ми повинні їх на цій виставці показати. Наприклад, фотографії Ришарда Сівця і Яна Палаха – двох осіб, котрі зчинили самопідпад, один – у Польщі, другий – у Чехословаччині, на знак протесту проти інтервенції військ Варшавського договору до Чехословаччини. Ми хотіли показати індивідуальний вимір цієї трагедії.

Виставка powstała як багатосюжетna розповідь про історію Холодної війни. Допомагають у цьому події, явища і різні аспекти перебігу важкого конфлікту. Вона розповідає не лише про історію конфлікту між великими державами, але й про його наслідки для звичайних людей, котрі жили по обидві сторони залізної завіси.

Natalia DENYSIUK,
фото Володимира ХОМИЧА

Narodowe Centrum Kultury ogłasza nabór na półroczne stypendia w Polsce w ramach programu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Gaude Polonia

Program Gaude Polonia przeznaczony jest dla młodych twórców i tłumaczy z krajów Europy Środkowo-Wschodniej. Pobyt stypendialny w Polsce będzie trwał od 1 lutego do 31 lipca 2013 r. Stypendyści zostaną wyłonieni w drodze konkursu. Od kandydatów wymagana jest znajomość języka polskiego przynajmniej na poziomie podstawowym. Zgłoszenia do udziału w programie będą przyjmowane do 15 października 2012 r.

Program Stypendialny Ministra Kultury „Gaude Polonia” przeznaczony jest dla młodych twórców kultury oraz tłumaczy literatury polskiej z krajów Europy Środkowowschodniej, w pierwszej kolejności z Białorusi i Ukrainy.

Program służy budowaniu płaszczyzny zrozumienia i dobrych kontaktów na gruncie współpracy kulturalnej

między Polską, a jej bliskimi sąsiedzami.

Pobyt w Polsce ma umożliwić stypendystom poznanie współczesnej kultury polskiej oraz doskonalenie warsztatu twórczego pod opieką uznanych twórców oraz instytucji w największych i najważniejszych ośrodkach kultury polskiej.

Kryteria i preferencje

Kandydaci:

Program stypendialny Gaude Polonia skierowany jest do następujących środowisk twórczych:

- plastycy,
- literaci,
- tłumacze z języka polskiego,
- muzycy,
- filmowcy,

- krytycy sztuki,
- krytycy literatury,
- specjaliści zajmujący się ochroną zabytków,
- muzealnicy

Dziedziny:

- literatura,
- przekład,
- nauka o literaturze,
- muzyka, plastyka,
- film,
- ochrona dziedzictwa kulturowego,
- teatr.

Preferencje:

- wiek do 40 lat (w uzasadnionych przypadkach 45 lat),
- kandydaci winni legitymować się znaczącymi osiągnięciami w swoich dziedzinach twórczości.

Kryteria formalne:

- obywatelstwo i miejsce stałego zameldowania na Białorusi, Ukrainie lub innym państwie Europy Środkowo-Wschodniej,
- pełne wyższe wykształcenie,
- znajomość języka polskiego w stopniu umożliwiającej podstawową komunikację.

Szczegółowe informacje o programie Gaude Polonia i formularze zgłoszeń można uzyskać na stronie internetowej:

www.nck.pl/sub/pl/gaudepolonia.html

oraz w Narodowym Centrum Kultury w Warszawie
(tel. +48-22-21-00-121,
e-mail: bogumila.berdychowska@nck.pl).

Редакція газети
«Monitor Wołyński»

Шановна Редакціo!

W artykule gazety «Monitor Wołyński» z dnia 14 czerwca 2012 roku «W Łucku odbyło się Forum Partnerstwa obu państw» została podana informacja o następującej treści:

«Dwa lata temu w Warszawie został podpisany Protokół o realizacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Ukrainy o ochronie miejsc pamięci i spoczynku ofiar wojny i represji politycznych. Dokument wyznaczył 20 obiektów po stronie ukraińskiej i 10 po polskiej, które potrzebują przeprowadzenia wielu prac. Ponieważ strona ukraińska nie wydała z budżetu nic na realizację tego zadania, prace te nie zostały przeprowadzone».

Informujemy, że protokoły konsultacji polsko-ukraińskich do spraw realizacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Ukrainy o ochronie miejsc pamięci i spoczynku ofiar wojny i represji politycznych z dnia 21 marca 1994 roku są podpisywane regularnie w celu koordynacji działań obu uczestników Umowy w pewnym okresie czasowym i z wyliczeniem tych miejsc, gdzie planowane są prace na rzecz zachowania pamięci.

W Protokole z dnia 12 lutego 2009 roku zaplanowano przeprowadzenie prac do utrwalenia pamięci o Polakach i Ukraińcach w 20 miejscowościach na Ukrainie i w 20 miejscowościach polskich. Inny taki Protokół z dnia 2 czerwca 2010 roku przewidywał zachowanie pamięci w tej samej liczbie miejscowości, jedynie z niewielkimi zmianami w nazwach miejscowości.

W szczególności na Wołyniu polska strona zadeklarowała zamiar uwiecznić pamięć polskich ofiar polsko-ukraińskiego konfliktu z lat 1942-1944 w byłej wsi Ostrówki w rejonie lubomlińskim.

Władze ukraińskie na wszystkich szczeblach nie tylko wspierały Polaków w tej sprawie, lecz też pomagały finansowo. Tak, z budżetu państwa na Ukrainie wydano 284,69 tysięcy hrywien na wyposażenie terenu starego cmentarza katolickiego we wsi Ostrówki, gdzie ustawiono nowe metalowe ogrodzenie, nowe drewniane krzyże na całym terenie cmentarza. Jeszcze 2033,5 tysięcy hrywien kosztów państwowych zostało wydanych na budowę asfaltowego wjazdu do cmentarza i urządzenie przy nim dwóch placów – dla samochodów osobowych i punktu rekreacyjnego.

Ponadto, od wsi Równe do byłej wsi Ostrówki została całkowicie wyremontowana (a na odcinku wsi Borowe – miejscowość Ostrówki) budowano 3,5 km nowej drogi dla terenów podmokłych) droga o długości 8,62 km, na

co wydano 11292,0 tysięcy hrywien z budżetu Ukrainy.

Obecnie przedstawiciele Rzeczypospolitej Polskiej kończą budowę we wsi Ostrówki Memoriału Pamięci Polaków, którzy zginęli tam w sierpniu 1943 roku.

W celu wykonania ukraińsko-polskiej Umowy międzyrządowej o ochronie miejsc pamięci i spoczynku ofiar wojny i represji politycznych w 2011 roku Wołyniacy zarządzali cmentarze ukraińskie (czyścili od krzaków i starych drzew, ustawiali metalowe ogrodzenia) we wsiach polskich Wiśniów, Łasków i Modryń kosztom 102,05 tysięcy hrywien, które wydano z budżetu państwowego Ukrainy. W bieżącym roku w tych miejscowościach planowane jest zakończenie prac porządkowych i ustawienie odpowiednich znaków pamiątkowych.

Wołyńska Obwodowa Administracja Państwowa należyce spełnia warunki wyżej wymienionej Umowy o uszanowaniu pamięci zaginionych Polaków na terenie obwodu i wyraża nadzieję na wzajemność ze strony polskiej w sprawie uwiecznienia pamięci Ukraińców w Polsce.

Z poważaniem
Wiceprzewodniczący
Wołyńskiej Administracji Obwodowej,
Przewodniczący Komisji Obwodowej
ds. Uwiecznienia Pamięci Ofiar Wojny
i Represji Politycznych
O. Kuryluk

Od redakcji

Dziękujemy bardzo przedstawicielom władz za uwagę do publikacji «Monitora Wołyńskiego», a także za uzupełnienie informacyjne dotyczące zakresu polsko-ukraińskiej współpracy na niwie martyrologii. W poprzednim numerze gazety z dnia 14 czerwca 2012 roku przygotowując artykuł pod tytułem «Nowy krok w polsko-ukraińskim pojednaniu» korzystaliśmy z tych materiałów, które dostaliśmy podczas Polsko-Ukraińskiego Forum Partnerstwa. Informację, o której mowa w liście wiceprzewodniczącego Obwodowej Administracji Państwowej O. Kuryluka, wzięliśmy z analitycznego komunikatu przygotowanego przez Ambasadę Ukrainy w RP z kwietnia 2012 roku pod tytułem «Droga polsko-ukraińskiego pojednania». Fragment dokumentu podajemy poniżej.

WM

Станом на червень 2011 р. серед визначених у Протоколі заходів українською стороною реалізовано лише кілька. Серед них - відкритий у серпні 2010 року меморіал українським жертвам у с.Гораець Люблінського воєводства, загиблим у квітні 1944 р. Крім цього, на 30 серпня ц.р. заплановано відкриття меморіального комплексу у Сагрині та Острівках за участі Президентів України та Республіки Польща. Упродовж 2010-2011 року з державного бюджету України не виділено жодної копійки на проведення записаних у Протоколі робіт.

На даний момент погодженим з українського і польського боку є перелік робіт на некрополях, які мали бути завершені протягом 2006-2010 років на основі представлених концептуальних пропозицій у Підкарпатському воєводстві:

- м. Ланьцут – відновлення цвинтаря українських воїнів УНР та УГА, які померли в 1919-1921 роках
- с. Терка Ляського повіту – впорядкування поховання українців, загиблих

Шановна редакціe!

У матеріалі газети «Волинський монитор» від 14 червня 2012 року «У Луцьку пройшов Форум партнерства обох держав» було подано інформацію такого змісту:

«Врешті два роки тому у Варшаві було підписано Протокол з реалізації міжурядової українсько-польської Угоди про збереження місць пам'яті і поховання жертв війни та політичних репресій. Документом було визначено 20 об'єктів з української сторони та 10 – із польської, які потребують проведення значного обсягу робіт. Оскільки українська сторона поки не виділила з бюджету жодної копійки на реалізацію такого завдання, то роботи так і не були проведені».

Повідомляємо, що протоколи українсько-польських консультацій з реалізації Угоди між Урядами України та Республіки Польща про охорону місць пам'яті та поховань жертв воєн і політичних репресій від 21 березня 1994 року періодично підписуються з метою координації дій обох договірних сторін у певний часовий відрізок та з переліком населених пунктів, де плануються роботи з увічнення пам'яті.

Протоколом від 12 лютого 2009 року було заплановано проводити роботи з увічнення пам'яті поляків та українців у 20 населених

пунктах України та у 20 – у Польщі. Наступним таким протоколом від 2 червня 2010 року передбачалося здійснити увічнення пам'яті у тій же кількості місць, але з незначними змінами у назвах населених пунктів.

Зокрема, на Волині польською стороною було задекларовано намір увічнити пам'ять польських жертв польсько-українського конфлікту 1942-1944 років у колишньому с. Острівки Любомльського району.

Українська влада на усіх рівнях не тільки сприяла полякам у цій справі, але й допомагала фінансово. Так, з державного бюджету України було витрачено 284,69 тис. грн. на благоустрій території старого католицького кладовища у с. Острівки, де влаштовано нову металеву огорожу, встановлені нові дерев'яні хрести по усій території кладовища. Ще 2033,5 тис. грн. державних коштів пішло на будівництво асфальтованого під'їзду до кладовища та влаштування біля нього двох майданчиків – для автомобілів і рекреаційного пункту.

Крім цього, від с. Рівне до колишнього с. Острівки капітально відремонтовано (а на ділянці с. Борове – урочище Острівки) прокладено 3,5 км нового покриття заборочених місцевості) дорожню протяжністю 8,62 км, на що витрачено 11292,0 тис.

грн. з державного бюджету України.

На сьогоднішній день представниками Республіки Польща завершуються роботи зі спорудження у с. Острівки меморіалу полякам, які загинули там у серпні 1943 року.

На виконання міжурядової українсько-польської Угоди про збереження місць пам'яті і поховання жертв війни та політичних репресій у 2011 році волинянами здійснювалися роботи з благоустрою українських кладовищ (очищення від кущів та старих дерев, влаштування металевих огорож) у польських селах Вишнів, Ласків і Модринь на суму 102,05 тис. грн., які надійшли з державного бюджету України. У поточному році у цих населених пунктах плануються завершені упорядкування роботи і встановити відповідні пам'ятні знаки.

Волинська обласна державна адміністрація належно виконує умови вищезгаданої українсько-польської Угоди щодо увічнення пам'яті загиблих поляків на території області і надіється на взаємність з українського боку у справі увічнення пам'яті українців у Польщі.

З повагою заступник голови,
голова обласної комісії
у справах увічнення пам'яті
жертв війни та політичних репресій
О.Курілюк

Від редакції

Широ вдячні представникам влади за увагу до публікацій «Волинського Монітора». У минулому числі газети від 14 червня 2012 р. при написанні матеріалу під назвою «Новий крок у польсько-українському примиренні» ми користувалися роздатковим матеріалом, який отримали під час Форуму партнерства України та Польщі. Інформацію, про яку апелює заступник голови облдержадміністрації О.Курілюк, ми почерпнули з аналітичної довідки, підготовленої Посольством України в РП за квітень 2012 року під назвою «Шлях українсько-польського примирення». Епізод документу подаємо нижче.

WM

Ukraina i UNESCO: trudności partnerstwa

Україна і ЮНЕСКО: труднощі партнерства

W dziesiątym numerze „Monitora Wołyńskiego” (z dnia 24 maja 2012 r.) w rubryce „Poznaj Polskę i Ukrainę” ukazał się ostatni artykuł z serii poświęconej polskim zabytkom na Liście Światowego Dziedzictwa UNESCO. Dziś naszym artykułem zaczniemy cykl opowieści o ukraińskich zabytkach wpisanych na tę Listę.

Jesteśmy przyzwyczajeni dzielić zabytki kultury i natury, będące skarbem całej ludzkości stereotypowo, według nazw krajów, na terenie których one się dziś znajdują. Mówimy więc o zabytkach polskich, ukraińskich czy meksykańskich, chociaż zostały one stworzone często przez ludność już dawno nie istniejących państw czy cywilizacji. Z innej strony – każdy konkretny zabytek stał się częścią historii i kultury narodu ludów, na terenach których powstał. Nieważne, jak nazywało się państwo, które istniało kiedyś tam przed tysiącami lat. Ważne, że te świątynie lub pałace, zostały zbudowane przez przodków istniejącego obecnie narodu i opowiadają światu o jego mentalności, wrażliwości artystycznej i predyspozycji historycznej.

Na liście UNESCO jest tylko pięć ukraińskich zabytków. To zdecydowanie za mało na tak duży kraj jak Ukraina. Jakże są powody dość ograniczonej reprezentacji zabytków naszej kultury w poważnym środowisku międzynarodowym? Dobrze wiemy: brak kosztów na utrzymanie tych obiektów w należytym stanie i brak umiejętności współczesnego zarządzania tymi zasobami. Często to także ignorancja przepisów międzynarodowych, dotyczących ochrony zabytków przez osoby i instytucje bezpośrednio odpowiedzialne za opiekę nad nimi.

Z takich właśnie powodów ukraińskie Ławra Kijowsko-Pieczerska i Sobór Mądrości Bożej (Sobór Sofijski) w Kijowie, stanęły przed zagrożeniem skreślenia z Listy Światowego Dziedzictwa UNESCO. Największym zarzutem wobec władz ukraińskich było to, że w ochronnej strefie tych pomników, prowadzi się budownictwo. Na niekorzyść ich losu przemawiała także płatanina administra-

cyjna, bowiem za terytorium każdego z tych zabytków, odpowiada jednocześnie kilka osób prawnych, z których każda ma swoją wizję zarządzania obiektem, często ignorując rekomendacje UNESCO. Najmniej liczy się z tymi rekomendacjami Kościół Prawosławny Patriarchatu Moskiewskiego, siedzibą którego jest Ławra. W prasie periodycznie pojawiają się informacje o pracach budowlanych, prowadzonych przez przełożonego Ławry metropolitę Pawła, bez uzgodnienia z UNESCO.

Na 35 sesji Komisji Światowego Dziedzictwa UNESCO, która odbyła się 19-29 czerwca 2011 r. w Paryżu, została przyjęta rezolucja WHC-11/35.COM/7B.112 w sprawie Ławry Kijowsko-Pieczerskiej i Soboru Mądrości Bożej w Kijowie. Zaznaczono w niej, że Ukraina wciąż nie wypracowała generalnego planu zagospodarowania Kijowa oraz nie wytyczyła ostatecznej ochronnej terytorium dookoła Ławry Kijowsko-Pieczerskiej i Soboru Mądrości Bożej. Zauważono też pogłębianie płataniny administracyjnej w zarządzaniu tymi zabytkami.

W tym dokumencie UNESCO wyraziło także swoje zaniepokojenie degradacją panoramy wzdłuż rzeki Dniepr i po raz kolejny wystąpiło z prośbą o wprowadzenie moratorium na postawienie wysokich budynków w tej dzielnicy. UNESCO skierowało także petycję do Ukrainy o przedstawienie planów zarządzania wszystkimi pomnikami, wniesionych na Listę Światowego Dziedzictwa oraz informacji i dokumentów o jakichkolwiek planowanych poważniejszych pracach rekonstrukcyjnych i konserwatorskich.

Odnaczono w tej rezolucji i pozytywne strony zarządzania zabytkami na Ukrainie. Za takie uznano postęp w sto-

sunkach między państwem i Kościołem Prawosławnym Patriarchatu Moskiewskiego w sprawie zarządzania Ławrą Kijowsko-Pieczerską, ustanowienie szczególnego nadzoru Prezesa Rady Ministrów Ukrainy nad wypracowaniem generalnego planu rozwoju Kijowa oraz prowadzenie badań naukowych nad zabytkami z Listy UNESCO.

Biorąc pod uwagę te pozytywne aspekty, UNESCO w 2011 r. pozostawiła Ławrę Kijowsko-Pieczerską i Sobór Mądrości Bożej na Liście Światowego Dziedzictwa. Zażądała jednak od Ukrainy przedstawienia zaktualizowanego sprawozdania na temat ochrony zabytków i wprowadzenia rekomendacji UNESCO do 1 lutego 2013 r. To sprawozdanie zostanie rozpatrzone na 37 sesji Komisji Światowego Dziedzictwa UNESCO w 2013 r. Co się stanie w razie nie wykonania rekomendacji UNESCO? Najbardziej kontrowersyjne ukraińskie zabytki, czyli Ławra Kijowsko-Pieczerska i Sobór Mądrości Bożej, mogą ponownie znaleźć się w sytuacji grożącej usunięciem z Listy Światowego Dziedzictwa. Niestety, taka perspektywa wydaje się być bardzo prawdopodobna.

Natalija KATRENCIKOVA

У десятому номері «Волинського монітора» (від 24 травня 2012 р.) в рубриці «Пізнай Польщу і Україну» було вміщено останню статтю з серії, присвяченої польським пам'яткам у Списку світової спадщини ЮНЕСКО. Сьогоднішньою публікацією розпочинаємо цикл розповідей про українські пам'ятки у цьому документі.

що охорони пам'яток безпосередньо відповідальними за них особами та інституціями.

Саме через такі проблеми Києво-Печерська лавра та Собор Премудрості Божої (Софійський собор) у Києві вже знаходилися під загрозою виключення зі Списку світової спадщини ЮНЕСКО. Найповажнішою претензією до української влади було те, що у охоронній зоні цих пам'яток ведеться будівництво. Не на їх користь зіграла й адміністративна плутанина – за територію кожної з цих пам'яток відповідає одночасно по кількості юридичних осіб, кожна з яких має своє бачення розвитку об'єкту, нерідко повидно до назв країн, на території яких вони зараз знаходяться. Тому говоримо про пам'ятки польські, українські чи мексиканські, хоча створено їх було часто представниками вже давно не існуючих держав чи цивілізацій. З іншого боку – кожна конкретна пам'ятка стала частиною історії та національної культури народу, на теренах проживання яких вона з'явилася. Не важливо, яку назву мала держава, що існувала там тисячі років тому. Важливо, що святині чи палаці збудували предки якогось сучасного народу. Важливо, що ці пам'ятки розповідають сьогодні цілому світові про ментальність, художній хист та історичні передумови народження певного народу.

Українських пам'яток у Списку світової спадщини ЮНЕСКО лише п'ять. Це надзвичайно мало як на таку велику країну. Чому так скромно представлено наше культурне надбання у цьому поважному міжнародному переліку? Причини зрозумілі. Брак коштів на утримання пам'яток у належному стані, відсутність умов по-сучасному управляти пам'ятками, часте ігнорування міжнародних приписів

проханням про введення мораторію на забудову цієї ділянки міста багатопверховими будинками. Ще ЮНЕСКО попросила Україну надати плани управління всіма пам'ятками, внесеними до Списку світової спадщини, а також інформацію та документи про будь-які заплановані значні реконструкції та реставраційні роботи у цих пам'ятках.

Відзначено у загаданій резолюції й позитивні сторони охоронної діяльності щодо пам'яток в Україні. Такими визнано поступу у стосунках між українською державою та Українською православною церквою Московського патріархату у справі управління Києво-Печерською лаврою, встановлення особливого нагляду Голови Ради міністрів України над розробкою генерального плану розвитку Києва та проведення наукових досліджень пам'яток зі Списку світової спадщини.

Зважаючи на ці позитивні моменти, ЮНЕСКО у 2011 р. залишила Києво-Печерську лавру та Собор Премудрості Божої у Списку світової спадщини. Щоб зберегти їх у Списку надалі, Україна повинна врахувати всі побажання ЮНЕСКО і представити оновлений рапорт про їх впровадження та про загальний стан своєї охоронної діяльності щодо пам'яток до 1 лютого 2013 р. Цей звіт буде розглянуто на 37-ій сесії Комісії світової спадщини ЮНЕСКО у 2013 р. Чи варто говорити, що, у разі невиконання рекомендацій ЮНЕСКО, найбільш контроверсійні українські пам'ятки (Києво-Печерська лавра та Собор Премудрості Божої) знову опиняться під загрозою виключення зі Списку світової спадщини? На жаль, такий варіант розвитку подій є дуже реальним.

У цьому документі ЮНЕСКО засвідчила свою стурбованість нищенням панорами берегу Дніпра і черговий раз виступила з

резолюцією й позитивні сторони охоронної діяльності щодо пам'яток в Україні. Такими визнано поступу у стосунках між українською державою та Українською православною церквою Московського патріархату у справі управління Києво-Печерською лаврою, встановлення особливого нагляду Голови Ради міністрів України над розробкою генерального плану розвитку Києва та проведення наукових досліджень пам'яток зі Списку світової спадщини.

Зважаючи на ці позитивні моменти, ЮНЕСКО у 2011 р. залишила Києво-Печерську лавру та Собор Премудрості Божої у Списку світової спадщини. Щоб зберегти їх у Списку надалі, Україна повинна врахувати всі побажання ЮНЕСКО і представити оновлений рапорт про їх впровадження та про загальний стан своєї охоронної діяльності щодо пам'яток до 1 лютого 2013 р. Цей звіт буде розглянуто на 37-ій сесії Комісії світової спадщини ЮНЕСКО у 2013 р. Чи варто говорити, що, у разі невиконання рекомендацій ЮНЕСКО, найбільш контроверсійні українські пам'ятки (Києво-Печерська лавра та Собор Премудрості Божої) знову опиняться під загрозою виключення зі Списку світової спадщини? На жаль, такий варіант розвитку подій є дуже реальним.

У цьому документі ЮНЕСКО засвідчила свою стурбованість нищенням панорами берегу Дніпра і черговий раз виступила з

Natalija KATRENCIKOVA

Ławra Kijowsko-Pieczerska

Ławra Kijowsko-Pieczerska oraz Sobór Sofijski w Kijowie są najbardziej rozpoznawalnymi zabytkami Ukrainy, jej wizytówkami. Zostały one także pierwszymi ukraińskimi zabytkami, wpisanymi na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO. Stało się to w 1990 r. Na Liście Światowego Dziedzictwa Ławra Kijowsko-Pieczerska i Sobór Sofijski występują wspólnie, odbierane jako kompleks kościelno-klasztorny średnio-wiecznej zabudowy Kijowa. W naszej serii te zabytki zostaną jednak opisane osobno. Wartość historyczna i kulturowa każdego z nich są bowiem tak wielkie, że zasługują one na oddzielne opowieści.

Ławra Kijowsko-Pieczerska została założona w 1051 r. przez założycieli stanu zakonowego Rusi Kijowskiej, mnichów Antoniego i Teodozego. Pierwszy organizowany przez nich klasztor powstał na nadnieprzańskich stokach – w pieczarach (jaskiniach), od których pochodzi nazwa Ławry. W 1058 r. mnich Bala-

am zaczął budować nad pieczarami drewnianą cerkiew Zaśnięcia Bogurodzicy (poświęcony w 1089 r.). Tak rozpoczęła się historia największej świątyni wschodniosłowiańskiego prawosławia.

Znaczenie jej było tak duże, że już w XII w. uzyskała ona status ławry. Status ten w kościele prawosławnym oraz w kościołach katolickich obrządku wschodniego przyznawany jest największym i najważniejszym klasztorom męskim. Ławry są bezpośrednio podporządkowane zwierzchnikowi kościoła, w przypadku ławr prawosławnych – Patriarsze.

Ławra Kijowsko-Pieczerska zawsze odgrywała szczególną rolę także w kulturze Ukrainy. W średniowieczu była ona ośrodkiem latopisarstwa. W jej ścianach powstały główne źródła z historii Rusi Kijowskiej: „Powieść minionych lat” oraz „Pateryk Kijowsko-Pieczerski”.

Nie można także nie docenić ogromnego wkładu Ławry w końcu XVI i XVII w. w zachowaniu prawosławia na ziemiach ukraińskich i w jego obronie przed uniactwem i kato-

Києво-Печерська лавра

Києво-Печерська лавра та Софійський собор у Києві – це найбільш визнані пам'ятки України, її візитівки. Стали вони також і першими українськими пам'ятками, висланими до Списку світової спадщини ЮНЕСКО. Це відбулося у 1990 р. До Списку світової спадщини Києво-Печерська лавра та Софійський собор занесені разом як комплекс середньовічної церковно-монастирської забудови Києва. У нашій рубриці ці пам'ятки опишемо окремо. Історична та культурна цінність кожної з них настільки висока, що вони заслуговують на більш детальні розповіді.

Києво-Печерську лавру було засновано в 1051 р. родоначальниками організованого чернця у Київській Русі, монахами Антонієм та Феодосієм. Перший організований ними монастир постав на надніпрянських схилах – у печерах, від яких і походить назва лаври. У 1058 р. чернець Варлаам почав будувати над пе-

черами дерев'яну церкву Успіння Пресвятої Богородиці (висвячена у 1089 р.). Так розпочала історія найбільшої святині східнослов'янського православ'я.

Її значення було настільки великим, що вже у XII ст. вона отримала статус лаври, який у православній церкві та у католицьких церквах східного обряду надається найбільшим і найважливішим чоловічим монастирям. Лаври підпорядковуються безпосередньо главі церкви, у випадку лавр православних – патріархові.

Києво-Печерська лавра завжди відігравала особливу роль і в культурі України. У середньовіччя вона була осередком літописання. У її стінах постоїли головні джерела з історії Київської Русі: «Повість минулих літ» та «Києво-Печерський патерик».

Не можна недооцінити також величезного внеску лаври наприкінці XVI і початку XVII ст. у збереження православ'я на українських землях та у його оборону від уніяцтва та католицизму. Власне, полеміка

лицем. Właśnie, prowadzenie polemiki myślicieli prawosławnych z uniaickimi i katolickimi doprowadziło do powstania w Ławrze potężnego ośrodka oświaty i edukacji. W 1615 r. zorganizowano tutaj jedną z pierwszych na ziemiach ukraińskich drukarni. W 1631 r. metropolita Petro Mohyla założył ławrską szkołę, którą w 1632 r. połączono ze szkołą Bractwa kijowskiego w Kolegium Kijowsko-Mohylańskie (później Akademia Kijowsko-Mohylańska). Stało się ono drugą po Akademii Ostrojskiej (istniała w latach 1576-1640) szkołą wyższą w Ukrainie.

Głównym ośrodkiem kościoła prawosławnego w Ukrainie Ławra Kijowsko-Pieczerska pozostawała bez przerwy od swego założenia do 1930 r., kiedy wszyscy mnisi zostali wgnani z klasztoru. Jedynym gospodarzem jego terytorium został rezerwat historyczno-kulturalny, utworzony jeszcze w 1926 r. Zaznaczę, że działalność muzealna na terytorium Ławry rozpoczęła się jeszcze w 1922 r. i tylko dzięki istnieniu wtedy jeszcze Muzeum kultów i życia codziennego udało się objąć ochroną i uratować od zniszczenia zabytki kościelne i klasztorne. Działalność rezerwat została przerwana II wojną światową, kiedy Ławra doznała rabunków i zniszczeń, a wznowiona w listopadzie 1943 r. W listopadzie 1941 r. został wysadzony w powietrze Sobór Zaśnięcia Bogurodzicy. Kto był winowajcą tej zbrodni nie wiadomo chyba do tej pory. Sobór odbudowano w 2000 r. W 1942 r. w Ławrze wznowił się klasztor, który, co prawda ponownie został zlikwidowany przez władze radzieckie w 1961 r.

Mnisi do Ławry wrócili na stałe dopiero w 1988 r., roku tysiąclecia Przyjęcia Chrztu przez Rus Kijowską. W tym roku oddano im Pieczary Dalekie, a w 1990 r. Pieczary Bliskie. Obecnie Ławra Kijowsko-Pieczerska jest siedzibą zwierzchnika Ukraińskiego Kościoła Prawosławnego Patriarchatu Moskiewskiego, metropolity Kijowskiego i całej Ukrainy Włodzimierza. Nadal działa na jej terytorium Narodowy Kijowsko-Pieczerski Rezerwat Historyczno-Kulturalny, kilka oddzielnych muzeów oraz Narodowa Historyczna Biblioteka Ukrainy.

Swój obecny wygląd Ławra Kijowsko-Pieczerska przyjęła w XVII-XVIII w., kiedy była znacznie rozbudowana. Wzniesione w tym

okresie obiekty sakralne i użytkowe utrzymane są w jedynym stylu – ukraińskiej wariacji baroku. Ten styl charakteryzuje się dużą ilością wieżyczek, zdobionymi ścianami szczytowymi, freskami na ścianach zewnętrznych.

Kompleks zabudowań Ławry teraz obejmują teren około 30 ha. Cale to terytorium podzielone jest na Ławrę Górną i Dolną. Ławra Górna znajduje się pod zarządem państwowym, a w większości jej budynków mieszczą się muzea i sale wystawowe. Jednak są tutaj i obiekty sakralne, na przykład Sobór Zaśnięcia Bogurodzicy, Dzwonnica Wielka o wysokości 96 m z połowy XVIII w., cerkiew nadbramna Świętej Trójcy z XII w. przebudowana w końcu XVII w., cerkiew Wszystkich Świętych nad bramą Targową z końca XVII wieku, cerkiew Trapezna pod wezwaniem Świętych Antoniego i Teodozego z końca XIX w., cerkiew Zwiastowania z początku XX w.

Ławra Dolna została przekazana w zarząd Ukraińskiego Kościoła Prawosławnego Patriarchatu Moskiewskiego. Na jej terenie również znajdują się piękne cerkwie: cerkiew Wszystkich Mnichów Pieczerskich z połowy XIX w., cerkiew Podwyższenia Krzyża Świętego z początku XVIII w., cerkiew Narodzenia Bogurodzicy z końca XVII w. Jednak główną częścią Ławry Dolnej są Bliskie i Dalekie Pieczary. Na terenach pieczar znajdują się cerkwie naziemne i podziemne, klasztor, siedziba zwierzchnika Ukraińskiego Kościoła Prawosławnego Patriarchatu Moskiewskiego, seminarium duchowne oraz cudowne źródła.

W samych pieczarach, w podziemiach Ławry są cerkwie podziemne, dawne cele klasztorne oraz groby i nietlenne ciała prawosławnych świętych – pierwszych zakonników z kijowskich pieczar, z których około 120 jest znanych z imion. Wśród pogrzebanych w pieczarach jest duzo świętych, na przykład, współzałożyciel klasztoru Teodozy, lekarz i malarz Alimpii, kronikarz Nestor, Ilija Muromiec. Wieczny pokój na terenie Ławry Kijowsko-Pieczerskiej znaleźli także metropolici, arcybiskupi, biskupi, przedstawiciele starszyny kozackiej, wojewodowie kijowscy oraz inne znane i ważne w ukraińskiej historii osoby.

Natalija KATRENIKOVA

pravoslavnych misliteliv z uniaickimi ta katolickimi pryzvelo do postanyn u lavry putozhnoho osvittivnoho i navchal'nogo oseredku. U 1615 r. tut bylo organizovano odnu z pershih na ukraińskix zemljax drukaren'. U 1631 r. mitropolit Petro Mohyla zasnuvav lavr'skju shkolu, jaku u 1632 r. bylo ob'ednano zi shkoloju Kijiv'skoho bratstva u Kievo-Mohylynsku kolonii (piznishe – Kievo-Mohylynska akademiia). Vona stala drugoju piśla Ostrovs'koj akademiï (snyuvala u 1576-1640 p.p.) višcoju shkoloju u Ukraïni.

Golovnym osередkom pravoslavnoï cerkvi v Ukraïni Kievo-Pecherska lavra lišalasia bez pererivy від свого zasnuvannja do 1930 r., коли усіх ценів було вигнано з монастиря. Єдиним gospodarzem його території став історико-культурний заповідник, створений ще u 1926 r. Зазначу, що музейна діяльність на території lavry розпочалася ще u 1922 r. i тільки завдяки існуванню тоді ще Музею культури i побуту вдалося взяти під охорону та врятувати від знищення церковні i монастирські пам'ятки. Діяльність заповідника перервала II світова війна, коли lavra зазнала пограбувань та руйнувань, a відновлено було її u листопаді 1943 r. У листопаді 1941 p. було підірвано Собор Успіння Пресвятої Богородиці. Хто саме винуватцем цього злочину, невідомо донині. Собор відбудували лише u 2000 p.. U 1942 r. u lavri відновилися діяльність монастиря, який, що правда, знову було ліквідовано радянською владою u 1961 p..

Ченці повернулися до lavry аж u 1988 p., році тисячоліття Хрещення Русі. Ім було передано Дальні печери, a u 1990 p. – i Близькі печери. Нині Кievo-Печерська lavra є садибою архієрея Української православної церкви Московського патріархату, mitropolita Kijiv'skoho i всієї Украïни Володимир. Продовжує свою діяльність на її території i Національний Кievo-Печерський історико-культурний заповідник, кілька окремих музеїв та Національна історична бібліотека Украïни.

Свого сучасного вигляду Кievo-Печерська lavra набула u XVII-XVIII ст., коли її було значно розбудовано. Збудовані u той

час сакральні та ужиткові об'єкти утримано в одному стилі – українського бароко. Цей стиль характеризується великою кількістю маленьких башт, оздобленими фронтонами, фресками на зовнішніх стінах.

Комплекс лаврських будівель зараз займає площу близько 30 га. Уся територія ділиться на Верхню та Нижню лавру. Верхня лавра знаходиться у віданні держави, а у більшості розташованих тут будівель містяться музеї та виставкові зали. Однак є тут і сакральні об'єкти, наприклад, Собор Успіння Пресвятої Богородиці, Велика лаврська дзвіниця висотою 96 м середини XVIII ст., Свято-Троїцька церква над Святою брамою (Надбрамна церква) XII ст., перебудована наприкінці XVII ст. церква Всіх Святих над Економічною брамою кінця XVII ст., Трапезна церква святих Антонія і Феодосія кінця XIX ст., церква Благовіщення Пресвятої Богородиці початку XX ст.

Нижню лавру передано Українській православної церкві Московського патріархату. На території Нижньої лаври теж знаходяться прекрасні церкви: церква Всіх преподобних отців Печерських середини XIX ст., церква Воздвиження Животворящего Христа початку XVIII ст., церква Різдва Пресвятої Богородиці кінця XVII ст.. Однак головною частиною Нижньої лаври є Близькі та Дальні печери. На території печер знаходяться наземні i підземні церкви, монастир, садиба архієрея Української православної церкви Московського патріархату, духовна семінарія та чудотворний джерела.

У самих печерах є підземні церкви, колишні монастирські келії, а також поховання i нетлінні мощі православних святих – перших ченців з kijiv'skix печер, імена близько 120 з яких відомі. Серед поховання i печерах багатьох святих, наприклад, співзасновник монастиря Феодосій, лікар та художник Алімпій, літописець Нестор, Ілія Муромець. Спочивають у Кievo-Печерській lavri також mitropoliti, архієпископи, єпископи, козацькі старшини, kijiv'ski voєводи та інші знані i важливі в україньській історії особи.

Natalija KATRENIKOVA

Польська преса про Україну

Spadkobiercy oligarchów

Oligarchowie, a więc ludzie bardzo bogaci i mający przy tym duży wpływ na politykę, są w państwach powstałych po rozpadzie ZSRR kimś w rodzaju magnatów w dawnych cesarstwach czy królestwach.

Oligarchowie są przede wszystkim w Rosji i na Ukrainie. Na Ukrainie oczywiście oligarchów jest mniej i nie są aż tak bogaci jak ich rosyjscy kolezdy. Ale są potężni, nawet bardzo – i na pewno mają większy wpływ na władzę niż Rosjanie, którzy zawsze muszą się liczyć z wolą Kremla.

Są też oligarchowie na Białorusi, choć tam sytuacja jest inna niż w Rosji czy na Ukrainie. W rosyjskich, ukraińskich, a nawet niezależnych białoruskich mediach, wydarzenia z udziałem oligarchów i ich dzieci traktowane są podobnie jak na Zachodzie afery i skandale z udziałem członków rodzin królewskich czy arystokratycznych. Przeciętny Rosjanin czy Ukraińczyk chętnie zajrzyłby za wysokie mury wspaniałych rezydencji miliardów i multimilionerów, też starannie strzeżonych. Bo wie doskonale, że ci, co się za tymi szczybami i murami znajdują, mają czasem większy wpływ na rzeczywistość niż ministrowie czy gubernatorzy obwodów.

Rzeczpospolita, 23 czerwca 2012 roku

Спадкоємці олігархів

Олігархи, а отже, люди дуже багаті, які мають великий вплив на політику, є в країнах, що з'явилися після розпаду СРСР, кимось із роду магнатів у давніх князівствах чи королівствах.

Передусім, олігархи є в Росії та Україні. Звичайно, в Україні їх менше, і вони не настільки багаті, як їх російські колеги. Проте є потужними, навіть дуже – і точно мають більший вплив у владі, аніж росіяни, котрі завжди мусять рахуватися із волею Кремля.

Є також олігархи в Білорусії, хоча там ситуація є іншою, аніж в Росії чи Україні.

У російських, українських і навіть незалежних білоруських ЗМІ події за участю олігархів та їхніх дітей сприймаються подібно, як на Заході афери і скандали за участю членів королівських та аристократичних сімей. Пересічний росіянин чи українець хоче заглянути би за високі мурі прекрасних резиденцій мільярдерів та мультимільйонерів, що старанно охороняються. Оскільки добре знає, що ті, хто є за стінами, мають інколи більший вплив у реальному житті, аніж міністри чи голови обласних державних адміністрацій.

Rzeczpospolita, 23 червня 2012 року

Euro-korupcja na Ukrainie?

Parlament Europejski chce od UEFA dochodzenia w sprawie ewentualnej korupcji przy inwestycjach na Euro 2012 na Ukrainie.

Wniosek w tej sprawie wysłała do UEFA grupa europarlamentarzystów na czele z Rebekke Harms przewodniczącą Europejskiej Partii Zielonych. Parlamentarzyści chcą sprawdzenia, dlaczego w 2010 r nowy rząd Ukrainy, nie przeprowadził przetargu na obiekty Euro 2012.

Lukratywne kontrakty dostało kilka firm, zdaniem wnioskodawców „podejrzanych” (zarejestrowane w rajach podatkowych jak Belize). Wszystkie te firmy należały do ukraińskich oligarchów i wysokich urzędników. Według ukraińskiej opozycji, urzędnicy ukradli w ten sposób z kasy państwa ok. 4 mld dol.

Ukraina zbudowała na Euro 4 stadiony i lotniska, wyremontowała 1600 km dróg, kupiła szybkie pociągi w Korei Południowej. Władze oficjalnie twierdzą, że wydały na to 5 mld dol. Specjaliści ocenają, że nakłady wyniosły co najmniej 10 mld dol.

Schemat korupcyjny opisał w liście otwartym Ostop Semerak deputowany frakcji Blok Julii Tymoszenko: urzędnik i wybrany podwykonawca umawiają się jak podzielną pieniądze z kasy państwa. Wykonawca zawsze kosztorys na 30-40 proc. i ta część pieniędzy dostaje się urzędnikowi, który miał go skontrolować.

Українські владзе одрзучая оскарження jako bezpodstawne. Zapowiadają niezależny audyt po mistrzostwach.

Rp.pl, 21 czerwca 2012 roku

Євро-корупція в Україні?

Європейській Парламент хоче, щоб УЄФА розглянула проблему можливої корупції під час інвестицій у Євро-2012 в Україні.

Заяву в цій справі до УЄФА вислала група європарламентарів на чолі із головою Європейської партії зелених Ребеккою Хармс. Парламентарі хочуть перевірки, чому у 2010 р. новий уряд України не провів тендер щодо будівництва об'єктів Євро-2012.

Прибуткові контракти отримали кілька фірм, на думку авторів заяви, «підозрюваних» (зарєєстрованих у податковому раї – Белізі). Усі ті фірми належали українським олігархам та високопосадовцям. На думку української опозиції, урядовці таким способом вкрали із каси країни близько 4 мільярдів доларів.

Україна збудувала для проведення чемпіонату 4 стадіони і аеродроми, відремонтувала 1600 км доріг, купила швидкі потяги у Південній Кореї. Офіційна влада твердить, що виділила на це 5 мільярдів доларів. Фахівці оцінюють, що інвестиції становили, щонайменше, 10 мільярдів доларів.

Корупційну схему описав у відкритому листі народний депутат із фракції «Блок Юлії Тимошенко» Остап Семерак: «Чиновник і вибраний підвиконавець домовляються як поділяти гроші із каси країни. Виконавець захищує кошторис на 30-40 відсотків і ту частину грошей отримує урядовець, котрий мав його контролювати».

Українська влада відкидає звинувачення як безпідставні. Обіцяє провести незалежний аудит після завершення турніру.

Rp.pl, 21 червня 2012 року

Prokuratura gotowa oskarżyć Tymoszenko o udział w zabójstwie

Українська прокуратура готова wysunąć wobec byłej premier Julii Tymoszenko oskarżenie o udział w zabójstwie w latach 90. parlamentarzysty i biznesmena z Doniecka Jęwhena Szczerbaniya – oświadczył zastępca prokuratora generalnego Rinat Kuzmin.

«Posiadamy dowody potwierdzające, że Tymoszenko była zainteresowana usunięciem Szczerbaniya. Mamy dowody przelewów pieniężnych, dokonanych z kontrolowanych przez nią kont. Istnieją zeznania świadków, którzy twierdzą, że to ona organizowała i finansowała zabójstwo. Mamy oświadczenie Rusłana Szczerbaniya (syna parlamentarzysty), który wprost nazywa ją winną śmierci jego ojca» – powiedział Kuzmin.

Polska Agencja Prasowa, 18 czerwca 2012 roku

Прокуратура готова звинуватити Тимошенко за участь у вбивстві

«Українська прокуратура готова висунути звинувачення колишній прем'єр-міністр Юлії Тимошенко за участь у вбивстві в 90-і роки народного депутата і бізнесмена з Донецька Євгена Шчербаня», – заявив заступник генпрокурора України Ренат Кузьмін.

«Володімо доказами, які підтверджують, що Тимошенко була зацікавлена усунути Шчербаня. Маємо докази грошових переказів, здійснених із контрольованих нею рахунків. Існують свідчення свідків, котрі твердять, що це вона організувала і фінансувала вбивство. Маємо заяву Руслана Шчербаня (сина народного депутата), котрий безпосередньо називає її винною у смерті батька», – сказав Кузьмін.

Polska Agencja Prasowa, 18 червня 2012 року

Skończyliśmy dziewiąty, przygotowujemy się do dziesiątego

Завершили дев'ятий, готуємося до десятого

Ефекти співпраці між Ободом Воłyńським і Воєво́дзтвем Лодзьким, Воłyńськa Филхармонія Обводова і Филхармонія Лубельська іменія Генрика Вієнявського могли услышець меломані воłyньскі на Дзев'ятым Фестивалі Музычным «Стравінскі і Україна» (10-17 червца).

W przededniu urodzin artysty, w przytulinym i kameralnym Teatrze Lalek, wystąpili absolwenci Wołyńskiej Szkoły Kultury i Sztuk Pięknych im. Igora Strawińskiego i Akademii Muzycznej z Łodzi. Oleg Klejzun i Roman Woronka wyko-nali utwory Igora Strawińskiego i Wołodymyra Runczaka, a pianiści Jan Przepałkowski i Daniel Rybak – Strawińskiego i Tansmana.

Wykładowca utalentowanych polskich muzyków profesor Maria Korecka-Soszkowska, opowiedziała ciekawe szczegóły o przyjaźni i zainteresowaniach muzycznych obu kompozytorów. Niestety, nasi nowi przyjaciele dotychczas nie mogą odnaleźć monografii Aleksandra Tansmana o Igorze Strawińskim (wydanie francuskie z 1947 roku). Do poszukiwań tajemniczej publikacji postanowił dołączyć gość honorowy naszych festiwalu, reżyser brytyjski Tony Palmer. Otrzymałszy od niego iście królewski подарunek – możliwość ukraińskiego dubbingu i wyświetlenia jego dokumentalnych filmów muzycznych w czasie następnego festiwalu. Według naszego wyboru!

W festiwalu uczestniczyła także Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Lubelskiej (dyrygent – Wojciech Rodek), męski zespół wokalny «Kairos» (dyrygent – Boris Somerschef) oraz Akademicki Chór Politechniki Lubelskiej (kierownik – Elżbieta Krzemińska). Muzycy zaczęli przygotowania do podróży na Wołyń jeszcze 18 listopada 2011 roku. Po pierwszym wykonaniu w Polsce Symfonii nr 13 Dymitra Szostakowicza «Babi Jar», rozpoczęliśmy rozmowy z dyrektorem Wołyńskiej Filharmonii Sergijem Jefimenką i dyrektorem Filharmonii Lubelskiej Janem Sękiem o ekspedycji orkiestry i chórów (130 artystów!) na Wołyń. Temat «Igor Strawiński i Dymitr Szostakowicz: artysta, władza, wolność» pojawił się jeszcze w czasie poprzedniego festiwalu.

Od samego początku nasza inicjatywa była wspierana przez Konsulat Generalny RP w Łucku, gdzie nasz wspólny projekt był pilotowany przez Tomasza Adamskiego. Przygotowania do

ukraińskiej premiery wymagały od pracowników Wołyńskiej Filharmonii Obwodowej i jej dyrektora Sergija Jefimenki znacznych wysiłków. Nie wszystkie instrumenty można było przewieźć, więc wypożyczaliśmy je od kolegów z Równego i innych ośrodków muzycznych. Zbyt mała dla muzyków i chórzystów okazała się scena Obwodowego Teatru Muzyczno-Dramatycznego. Jednak te wysiłki okazały się skuteczne. Przywróciliśmy scenie wybitne dzieło słynnego kompozytora, a umowa o współpracy między filharmoniami umożliwiła budowanie nowych planów na przyszłość.

Podczas uroczystości zakończenia festiwalu przewodnicząca Wołyńskiej Obwodowej Administracji Państwowej Borys Klimczuk powiedział, że dom Igora Strawińskiego w Uściługu zostanie odrestaurowany, będzie mu przywrócony wygląd pierwotny. Prace restauracyjne są przewidziane w Umowie Regionalnego Rozwoju Obwodu Wołyńskiego zawartej między Rządem i Radą Obwodową. Obecnie należy uwzględnić nowo ujawnione szczegóły w planie tego tajemniczego budynku, zwłaszcza drewniany ganek z tytułu «Starej Myzy», o istnieniu którego niedawno poinformowali Igor Błażkow i Olena Ogniewa. Należy również opracować i realizować projekt poprawy domu-muzeum przy ulicy Strawińskiego prowadzącej nad rzekę Ługa. I wtedy być może wznowiony dom kompozytora trafi na Listę Historycznego Dziedzictwa UNESCO. Jest to przewidziane w Umowie Regionalnego Rozwoju Obwodu Wołyńskiego.

Wszystkie fazy odbudowy będą filmowane: Tony Palmer jest gotów przedstawić w filmie o Igorze Strawińskim nowy rozdział – o odbudowie domu, w którym żył i pracował kompozytor w Uściługu.

W 2013 roku planujemy, w pobliżu odbudowanego domu, uczcić stulecie premiery baletu «Święto wiosny».

Wasyli WORON, laureat Nagrody im. Igora Strawińskiego

Плодами Угод про співпрацю між Волинською областю та Лодзьким Воєво́дзтвом, Волинською обласною та Люблінською филармонією іменія Генрика Вієнявського змогли насолодитися волинськi меломанi під час Дев'ятого музичного фестивалю «Стравінський та Україна» (10-17 червня).

У загишному камерному ляльковому театрі, напередодні для народження Ігоря Стравінського заграли випускники Волинського училища культури та мистецтв імені Ігоря Стравінського та Музичної академії із Лодзі. Олег Клейзун і Роман Воронка натхненно виконували музику Ігоря Стравінського та Володимира Рунчака, а pianiсти Ян Препалковський і Даниель Рибак – Стравінського і Тансман.

Наставник талановитих польських музикантів професор Марія Корецька-Сошковська повідомила цікаві подробиці про дружбу та музичні уподобання обох композиторів. На жаль, наші нові друзі досі не можуть знайти монографію Олександра Тансман про Ігоря Стравінського (французьке видання 1947 року). До пошуків загадкової публікації погодився долучитися почесний гість наших фестивалів, британський режисер Тоні Палмер. Наразі, ми отримали від генія музичного телебачення насправді королівський подарунок – можливість проублювати українською і показати у програмі наступного фестивалю його документальні музичні фільми. На наш вибір!

У фестивалі взяли також участь симфонічний оркестр Люблінської филармонії (диригент – Войцех Родек), чоловічий хор «Кайрос» (диригент – Борис Зомершаф) та академічний хор Люблінської політехніки (керувник – Ельжбета Кшемінська). До подорожі на Волинь музиканти почали готуватися ще 18 листопада 2011 року – відразу після першого виконання у Польщі 13 симфонії Дмитра Шостакowича «Бабін Яр». Тоді з директором Волинської обласної филармонії Сергієм Єфіменком і директором Люблінської филармонії Яном Сенком ми одразу повели розмову про експедицію оркестру і хорів (130 артистів!) на Волинь. Тема «Ігор Стравінський та Дмитро Шостакowич: митець, влада, свобода» з'явилася ще під час попереднього фестивалю.

Від самого початку нашу ініціативу підтримали у Генеральному консульстві РП у Луцьку, де пілотував наш спільний проект

Томаш Адамські. Підготовка до української прем'єри вимагала від працівників Волинської обласної филармонії та її директора Сергія Єфіменка чималого зусиль. Не всі інструменти надавалися до перевезення, тому чимало довелося позичити у колег із Рівного та інших музичних осередків. Замалою для музикантів та хористів виявилася сцена обласного музично-драматичного театру. Проте зусилля не стали марними. Ми повернули на сцену видатний твір великого композитора, а угода про співпрацю між филармоніями дає змогу будувати нові плани на майбутнє.

Під час завершення фестивалю голова Волинської облдержадміністрації Борис Клімчук зазначив, що будинок Ігоря Стравінського в Устилузі будуть реставрувати, щоб повернути до первісного вигляду. Реставраційні роботи передбачено Угодою щодо регіонального розвитку Волинської області між урядом та обласною радою. Нині необхідно врахувати новоявлені архітектурні деталі цієї загадкової будівлі, зокрема дерев'яну веранду з тильної частини «Старої Мизи», про існування якої повідомили нещодавно Ігор Бляжков та Олена Огнева. Потрібно також розробити і реалізувати проект благоустрою музею-садиби від вулиці Стравінського до берега Луги. І тоді, можливо, ми ще зможемо побачити відроджену оселю композитора у Списку історичної спадщини ЮНЕСКО. Це, зокрема, передбачено Угодою щодо регіонального розвитку Волинської області.

Усі етапи реставрації будуть фіксуватися на плівці: Тоні Палмер готовий внести до фільму про Ігоря Стравінського новий розділ – про реставрацію будинку, де жив і працював композитор в Устилузі.

Ми ж плануємо у 2013 році біля реставрованої садиби відзначити століття прем'єри балету «Весна свідченна».

Василь ВОРОН, лауреат премії імені Ігоря Стравінського

Łuck został częścią Euro 2012

Z okazji Europejskich Mistrzostw w Piłce Nożnej firma "KIA Motors na Ukrainie", oficjalny partner Euro-2012, zorganizowała w Łucku strefę kibica.

Oficjalne otwarcie KIA Fan Fest i strefy kibica odbyło się 21 czerwca. Festiwal potrwa od 21 czerwca do 1 lipca równocześnie w czterech miastach Ukrainy: w Odessie, Jalcie, Dniepropietrowsku i Łucku. Według organizatorów, po otwarciu festiwalu, te miasta rozpoczną nowe życie. Piłka nożna będzie «wyczuwalna» nawet w powietrzu. W czasie trwania akcji organizatorzy oferują zwiędzającym show. Chętni mogą zagrać w piłkę nożną na mini

boisku, które specjalnie w tym celu zostało urządzone na Placu Teatralnym. Dla fanów futbolu stołowego zorganizowano specjalne stanowiska pod nakryciem. Wszyscy chętni mogą sobie zrobić także modny body art. Ponadto, przeprowadzane są różne konkursy, w których można wygrać atrakcyjne nagrody.

Cały program rozrywkowy potrwa codziennie do 24.00. Piłkarska impreza w centrum miasta będzie trwała do za-

kończenia Euro 2012. Codziennie na scenie będą występowały zespoły ukraińskie, zwłaszcza «ТНМК», «Плызза», «Дзидзю» i wiele innych. Show bębnowe, tańce break, nowoczesny balet, PJ-parada – to wszystko można zobaczyć i doświadczyć na festiwalu. Dla fanów piłki nożnej na żywo będą transmitowane mecze na głównym ekranie strefy kibica.

Andrij GERASYMCZUK, zdjęcia Wołodymyra CHOMYCA, Oksany CYMBALUK

Луцьк став частиною «Євро-2012»

З нагоди проведення Чемпіонату Європи з футболу компанія "KIA Motors в Україні", офіційний партнер ЄВРО-2012, організувала в Луцьку фан-зону.

Офіційне відкриття KIA Fan Fest та фан-зони відбулося 21 червня. Фестивальні заходи триватимуть з 21 червня по 1 липня одночасно у чотирьох містах України: в Одесі, Ялті, Дніпропетровську та Луцьку. Як зазначають організатори, після відкриття фестивалю ці міста заживуть іншим життям. Футбол буде «відчутний» навіть у повітрі. Для відвідувачів, упродовж усього часу акції, буде проводитися яскрава шоу-програ-

ма. Бажаючи можуть зіграти у футбол на міні-полі, що спеціально облаштоване на Театральному майдані. Для любителів настільного футболу тут встановлено окремі столи під накриттям. Усі бажаючи можуть зробити собі стильний боді-арт. Крім цього проводяться різні конкурси, в яких можна виграти призи від організаторів.

Загалом розважальна програма діє щодня до 24.00. Свято футболу у центрі міс-

та триватиме до завершення ЄВРО-2012. Щодня на сцені виступатимуть українські гурти, зокрема, «ТНМК», «Флайза», «Дзидзю» та багато інших. Шоу барабанів, брейк-данс, сучасний балет, PJ-парад – усе це можна побачити та відчути на фестивалі. Для фанатів футболу пряма трансляція матчів проводиться на головному екрані фан-зони.

Андрій GERASYMCZUK, фото Володимира ХОМИЧА, Оксани ЦИМБАЛУК

Bezsenна noc na Zamku Łuckim

Show ognia, średniowieczna i współczesna muzyka, ludzie na szczydach, wycieczki górnym zamkiem, wielkie fajerwerki, gruzińskie «Sława Ukrainie» – to wszystko można było na własne oczy zobaczyć w murach Zamku Łuckiego w nocy z 16 na 17 czerwca.

Impreza «Noc w Zamku Łuckim» odbyła się szósty rok z rzędu. Jest już od dawna wizytówką centrum obwodowego Wołynia.

Na zakończenie bajecznej nocy wystąpiła ukraińska piosenkarka Rusłana, zwyciężczyni «Eurowizji» w 2004 roku. Swoją występow rozpoczęła od wykonania

Goście i uczestnicy imprezy na dziedzińcu zamkowym zaczęli gromadzić się jeszcze przed zmrokiem. Targi rzemiosła ludowego i pyszne jedzenie od lokalnych kucharzy nie pozostawiły nikogo obojętnym.

Kiedy zapadł zmierzch, na terenie całego zamku zapalono ogień. Atmo-

starych pieśni, które wykonywała jeszcze w latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku w murach Zamku Łuckiego. Impreza trwała prawie do czwartej nad ranem.

«Noc w Zamku Łuckim» zwidziło ponad dwa tysiące osób. Jak zauważyła, podczas konferencji prasowej Kie-

sfera była romantyczna. Należy zauważyć, że oprócz małych lampionów, które zapalone były przez całą noc, zamek oświetlały ogniska.

Litewski Teatr Rekonstrukcji Historycznej «Viduramžiai» i Teatr Ognia «Machatma» z Dniepropietrowska zademonstrowały swoje unikalne umiejętności w obchodzeniu się z ogniem. Ponadto, wszyscy obecni w «nocy» z zachwytem oglądali pokaz ogni sztucznych.

W ramach imprezy odbyły się również walki rycerskie, teatralizowane wycieczki, warsztaty rzemieślników ludowych, prezentacje napojów i żywności. Na zamku stały żywe rzeźby.

Najbardziej oczekiwano chyba na koncert. Na scenie wystąpiła formacja etniczna «Troitsa» z Białorusi oraz zespoły muzyczne «Tryzna» z Polski i «Bakchus» z Czech. Jako pierwszy zabawili goście gruziński zespół «Mgzavrebi». Przed wyjściem wokalista tego zespołu Gigi Dedalamazhivili powiedział głośno po ukraińsku «Witam!», a następnie przeprosił publiczność za to, że nie zna ukraińskiego. Rekompensatą stało się wykonanie przez niego pieśni ukraińskiej «Ryczy i języ Dniepr szeroki». Pomiedzy wykonaniem piosenek Gruzini skandowali ukraińskie «Dziękuję!» i «Sława Ukrainie!». Niektórzy mieszkańcy Łucka nucili gruzińskie piosenki wspólnie z «Mgzavrebi».

rownik Departamentu Kultury Łuckiej Rady Miejskiej Tetiana Hnatiw, akurat tyle ludzi może pomieścić zamek. Wejściówka kosztowała 120 hrywien.

Оксана ЦИМБАЛЮК,
zdjęcia autora

Безсонна ніч у Луцькому замку

Вогняні шоу, середньовічну та сучасну музику, людей на входулях, екскурсії верхнім замком, грандіозні салюти, грузинське «Слава Україні» – все це можна було на власні очі побачити у стінах Луцького замку в ніч з 16 на 17 червня.

Арт-шоу «Ніч у Луцькому замку» проводиться шостий рік поспіль. Воно вже давно стало візитною картою обласного центру Волині.

Гості та учасники дійства на подвір'ї замку почали збиратися ще та смачні страви від місцевих кухарів не залишали байдужими нікого.

Коли стемніло, на території всього замку запалили вогники. Атмосфера стала романтичною і вогняною водночас. Варто зауважити, що окрім маленьких ламп, які горіли усю ніч, замок був освітлений вогнем.

Литовський театр історичної реконструкції «Viduramžiai» і театр вогню «Махагма» із Дніпропетровська демонстрували свої вміння володіти цією природною стихією. Окрім цього, всі присутні на «ночі» із захопленням спостерігали за великим феєрверком.

У рамках заходу відбулися також лицарські бої, театралізовані екскурсії, майстер-класи народних майстрів, презентації напоїв та їжі. У замку стояли живі скульптури.

Найбільше відвідувачі очікували на концерт. На сцені виступили етно-формації «Troitsa» з Білорусі, музичні гурти «Tryzna» з Польщі та «Bakchus» із Чехії. Першим же забавляв присутніх грузинський гурт «Mgzavrebi». Перед виходом

вокаліст цього гурту Гігі Дедаламашвілі вигукнув «Вітаю!», проте вибачився перед публікою за те, що не знає української. Компенсував він це виконанням української пісні «Ребе та стогне Дніпр широкий». Між піснями грузини скандували «Дякую!» та «Слава Україні!». Деякі лучани підспівували «Mgzavrebi» грузинською мовою.

Завершувала феєричну ніч українська співачка Руслана, переможниця «Євробачення» 2004 року. Свій виступ вона розпочала із виконання старих пісень, які співала в далекіх 90-их роках минулого століття у стінах Луцького замку. Загалом свято тривало майже до четвертої ранку.

Усього «Ніч у Луцькому замку» відвідало понад дві тисячі осіб. Як зазначала під час прес-конференції начальниця управління культури Луцької міської ради Тетяна Інатів, саме стільки людей може вмістити замок. Вхід на свято коштував 120 гривень.

Оксана ЦИМБАЛЮК,
фото автора

Інформація волинська Волинська інформація

Поблизу пункту пропуску «Ягодин» відкрито пункт швидкої медичної допомоги. Тут постійно чергує лікар та водій швидкої допомоги.

У поблизу переїзця граничного Ягодзин została otwarta stacja pogotowia ratunkowego, gdzie przez cały czas mają dyżur lekarz i kierowca pogotowia.

У Луцьку реалізується проект «Екскурсиводи у відпустці», у рамках якого щоп'ятниці безкоштовні екскурсії проводять відомі люди міста. Збір бажачих о 18.00 біля скверу Зоряний (по вул. Лесі Українки, 24).

У Луцьку реалізує свій проект «Прzewodnicy na urlopie», w ramach którego coraz więcej znanych osób miasta przeprowadzają bezpłatne wycieczki. Zbiórka uczestników o 18.00 niedaleko parku «Zoriany» (ul. Lesi Ukrainki, 24).

24 червня на українсько-польському кордоні біля села Кречів вчетверте відбулися Дні добросусідства «Кордон 835».

24 czerwca na ukraińsko-polskiej granicy w pobliżu wsi Kreczów po raz czwarty odbyły się Dni Dobrosąsiedztwa „Granica 835”.

У Луцьку почали укріплювати будинок по вулиці Дашинна, який може обвалитися через німецький фундамент.

У Луцьку zaczęli wzmacniać blok przy ulicy Dańszyna, który może ulec zawaleniu z powodu słabych fundamentów.

У вересні в Луцьку відбудеться Міжнародний з'їзд європейських королів слова – поетів, перекладачів, критиків.

We wrześniu w Łucku odbędzie się Międzynarodowy zjazd europejskich królów słowa – poetów, tłumaczy, krytyków.

У рамках програми співробітництва «Польща-Білорусь-Україна» міжнародний автомобільний пункт пропуску «Устилуг» переведуть у клас пасажиро-вантажного. Він зможе «пропускати» 300 вантажівок, 7000 осіб та 20 автобусів щодня.

У рамках програми співпраці «Polska-Białoruś-Ukraina» międzynarodowe drogowe przejście graniczne Uściług zostanie przekształcone w przejście osobowe i towarowe. Będzie ono mogło przepuścić 300 ciężarówek, 7 tys. osób i 20 autobusów codziennie.

Iwan Korsak na pograniczu kultur - polskiej i ukraińskiej

Іван Корсак на порубжжі польської та української культур

Iwan Korsak – wołyński pisarz, dziennikarz, działacz kulturalny i społeczny, wydający co roku kilka pozycji książkowych, ukazujących czytelnikom nieznaną stronę naszej historii i kultury, jest dzisiaj gościem «Monitora Wołyńskiego».

«Ze wszystkich zakątków nas «obszczekiwala» partyjna prasa komunistyczna»

– Czy w czasach radzieckich trudno było być dziennikarzem i pisarzem?

– Największy problem pracy tych czasów «zmierzchu» polegał na pragnieniu wolności. Czujemy działalność dysydentów, odważnych autorów «samwydawcu»... W czasach władzy radzieckiej redagowałem gazetę «Polesie Radzieckie» w Kamieniu Koszyrskim – i doszło do tego, że cały nakład jednego z numerów władze skonfiskowały i spaliły. W Związku Radzieckim były takie dwa przypadki: w mieście Nogino niedaleko Moskwy i u nas, na Wołyniu. W Noginie partyjniacy zniszczyli redakcję, jednak w Kamieniu Koszyrskim nie odważyli się na taki krok, ze względu na popularność tego wydawnictwa – na 64 tys. ludności w rejonie przypadało 11-13 tys. egzemplarzy. Podobno władze bały się gniewu ludzkiego...

– Panie Iwanie, wraz z niepodległością Ukrainy, został Pan redaktorem gazety «Narodna Trybuna». Proszę opowiedzieć o tym czasie.

– Gorzkie i zawiłe to były czasy, ale jestem z nich szczególnie dumny. Jeszcze istniały komitety obwodowe i rejonowe Partii Komunistycznej, KGB, a tutaj pojawiło się skądś wydanie, i to państwowe (!), które zamiast obowiązującej dewizy «Proletariusze wszystkich krajów, łącznie się!» każdy numer zaczynało od słów Lesi Ukrainki: «Wstawaj, kto jest żywy, u kogo myśl powstała!». Pisałymi w tych numerach o niepodległości, dumie narodowej, przestępstwach Partii Komunistycznej. Nie wydawano nam papieru, a wtedy o wszystkim jeszcze dbało państwo, przekazywano w wydawnictwo gazet, prokuratura zarzucała nam kompromitację «honoru i godności Prezydenta Gorbaczowa», bo wydrukowaliśmy artykuł o jego osobistej odpowiedzialności za krew przelaną w Wilnie. Ze wszystkich zakątków «obszczekiwala» nas partyjna prasa komunistyczna oraz ta, która uznawała się jako niezależna. Przetrawiliśmy pięć najtrudniejszych lat. Bardziej szczegółowo jest to opisane w mojej książce «Aksamit nieprzemijalnych lat». Co ciekawe, według monitoringu U.S.A., «Narodna Trybuna» należała do dziesięciu lepszych gazet Ukrainy.

– Wydaje się, że w ciągu ostatniej dekady dziennikarstwo pozostało u Pana na marginesie i pisarz Korsak zwyciężył menedżera Korsaka, dziennikarza Korsaka...
– Może tak, ale nadal zajmuję się tym, czemu poświęciłem 46 lat pracy dziennikarskiej i redaktorskiej, w tym 36 lat w

trzech gazetach. Dziennikarstwo jest trochę narkotykiem i trochę dopingiem, co dla kogo jest ważniejsze - to już zależy.

«Polityka jest odrębnym polem, po którym należałoby czasami chodzić w masce gazowej»

– Co spowodowało zainteresowanie postaciami historycznymi, kulturalnymi, które się stały bohaterami Pana ostatnich powieści?

– W czasach niepodległości wiele małych «gwiazd» nagle się zapala w pełni. Jednak to nie są gwiazdy trzeciorzędne, a pierwszorzędne, europejskie... Przez długie lata rządów radzieckich w periodykach ukraińskich imię wołyńskiego wojewody Henryka Józefskiego wspomniano tylko używając znieważających epitetów. Nie wszyscy w to wierzyli. Nie wstydził się swoich własnych książek – w powieściach «Cicha prawda Modesta Lewickiego» i «Kapelan Wojska URL» Józefski jest jednym z pozytywnych, naprawdę sympatycznych bohaterów. Została wydana poważna praca profesora z Yale University Timothy'ego Snydera «Tajemna wojna...». Na Wołyni książka dotarła do tłumaczeni polskim. Ze stron publikacji wyłania się postać intelektualisty, który o dziesięciolecie wyprzedził myśl wielu europejskich mężów stanu. Malarz, ponadto – osoba walcząca, która dużo lat spędziła w podziemiu przeciwhitlerowskim i przeciwstalinowskim, została skazana na dożywocie. Na Wołyniu Henryk Józefski dużo uczynił dla wzajemnego zrozumienia narodów. Te przykłady nie są rzadkością. Pisarz musi zapoznać czytelnika z nieznanym nowym.

– Ciekawe są artystyczne szczegóły, które wzmocniają percepcję postaci literackich. Podobno, Pan dużo czasu traci na poszukiwanie unikalnych faktów, które umiejętnie ozdabia formą artystyczną.

– Polowanie na unikalną rzeczywistość w niczym nie ustępuje polowaniu prawdziwemu, ale ma wyjątkową zaletę, bo jest bezkrawne. To jest podniecenie, entuzjazm podnoszący na duchu. I nie jest ważne, gdzie łup został zdobyty – w których czytelniach archiwów, na stronach rzadkich książek czy w bezgranicznej przestrzeni internetowej...

– W swoich powieściach Pan często dotyka tematyki stosunków polsko-ukraińskich. Okazuje się, że mamy wiele do powiedzenia sobie nawzajem.

– Myślę, że to w dużym stopniu jest związane z losem historycznym naszych narodów. W tym jest również cząstka przeżyć osobistych – wiele opowieści słyszałem od ojca, żołnierza Wojska Pol-

skiego lat trzydziestych ubiegłego wieku. Tak więc w wielu moich książkach są obecne wątki polskie np. Hrygorij Orlyk (powieść «Hetmanycz Orlyk») pomaga byłemu królowi Stanisławowi Leszczyńskiemu dostać się z Paryża do Warszawy, aby znowu zdobyć koronę, czy też opisuję niesamowite zrzęzenia losu polskiego działacza społecznego i wojskowego, autora popularnych książek o ukraińskiej przeszłości Michała Czajkowskiego «Otaman Czajka». Poruszam też aspekt dotyczący ścisłej współpracy inteligencji ukraińskiej i polskiej «Cicha prawda Modesta Lewickiego», «Kapelan Wojska URL», przywołuję także wkład polskich rodzin w kulturę ukraińską i tworzenie państwa «Dzieci Jafeta»... Nieprzypadkowo jedna z recenzji moich książek w gazecie «Słowo Prosvity» i na stronie internetowej o tym samym tytule nazywała się «Na pograniczu polskiej i ukraińskiej kultury».

– W Pana ostatnich powieściach mówi się o czasach dawnych. Czy jednak nie ma Pan wrażenia, że te treści mogłyby być inspiracją i nauką dla sił rządzących obecnie na Ukrainie?

– Kiedy hetman Pawło Skoropadski (fragment powieści «Dzieci Jafeta») stanął na czele Państwa Ukraińskiego, to najbliższe otoczenie, polecało mu by przeprowadził się z rodziną do Pałacu Marijińskiego. Hetman kategorycznie odmówił. Pozostał w poprzednim skromnym mieszkaniu. Córki tuliły się w pokoju na poddaszu, a syn Danyłko, kiedy przyjeżdżali goście, musiał spać w łazience. Niedawno skończyłem powieść «Niemyrzyów kluczu» o wybitnym działaczu społecznym, współpracowniku Iwana Wyhowskiego Juriju Niemyrzyu... historia bde końca uczy osoby rządzące, a mają same dwie...

– Kiedy był Pan deputowanym Wołyńskiej Rady Obwodowej, stał się jednym z inicjatorów wsparcia wydawnictw książkowych w regionie. Czy Pan planuje jeszcze prace na rzecz książki ukraińskiej? Być może, dla urzeczywistnienia tych pomysłów należy udać się do «wielkiej polityki».

– Służąc książce może każdy i w każdym czasie. Staram się to robić jako współpracownik redakcji «Ukrainy Literackiej», członek rady redakcyjnej wydawnictwa «Jarosławów Wał», pomagać w promowaniu ukraińskiej książki na terenach kraju i w miarę możliwości wspierać biblioteki. A polityka jest odrębnym polem, po którym czasami należałoby chodzić w masce gazowej.

Волинський журналіст, культурний і громадський діяч, письменник Іван Корсак активно продовжує видавати щороку одну-дві, а то й три нові книги, які відкривають малознані сторінки нашої історії і культури. Сьогодні він – гість «Волинського Монітора».

«З усіх підворітень на нас «гавкала» компарти́на преса»

– У радянський час важко було бути журналістом, письменником?

– Найбільша проблема преситих «сутінкових» часів – справа свободи. Пошануємо діяльність дисидентів, мужних авторів «самвидаву»... В час совітської влади я редагував газету «Радянське Полісся» в Каміні-Каширському – і «доредугався» до того, що один з тиражів рішенням влади вилучили і спалили. В Радянському Союзі таких випадків було два: в місті Ногіно під Москвою і в нас, на Волині. В Ногіно «партайгеносе» редакцію розтриміли, а в Каміні-Каширському вона вистояла, завдяки популярності – на 64 тис. населення у районі припадало 11-13 тис. накладу. Очевидно побоялися владці гніву людського...

– Пане Іване, разом із незалежністю України Волинці отримала патріотичне видання, редактором якого стали Ви – газету «Народна трибуна». Розкажіть про цей час.

– Солони часи, круті часи, якими особливо пишаюся. Ще живі були обкоми і райкоми КПРС, КДБ, а тут десь взялося видання, притому, державне (!), яке замість обов'язкового девізу «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!» кожен номер відкривав Леся Українкою: «Вставай, хто живий, в кого думка постанала». І йшлося в тих номерах про незалежність, національну гідність, злочини КПРС. Не давали нам придбати папір, тоді все це було державне, зривали випуск газети, прокуратура «шля» справу про образ «цита» і гідності Президента Горбачова», бо відрукували матеріал про його особисту відповідальність за кров у Вільнощі. З усіх підворітень на нас «гавкала» компарти́на преса, а також та, що тужилася вирядитися під незалежну. Ми витримали найважчих перших п'ять років. Детальніше про це йдеться в моїх книзі «Оксамит незданих літ». Цікаво, що за даними моніторингу Конгресу США «Народна трибуна» входила в десятку кращих газет України.

– Схоже, що упродовж останнього десятиліття журналістика відійшла на задній план і Корсак-письменник переміг Корсак-менеджера, Корсака-журналіста...

– Можливо й так, хоча я продовжую займатися тим, чому видав 46 літ газетарської праці і редакторської, в тім числі 36 років у трьох виданнях. Журналістика – тришки наркотик і тришки

допінг, хоча співвідношення їх для кожного різне.

«Політика – окреме поле, ходити по якому вартує інколи хіба в протигазі»

– Чим викликає зацікавлення історичними, культурними постатями, котрі стали героями Ваших останніх романів?

– У часи незалежності чимало дрібних «зірочок» раптом спалахують на повну силу. Та це ж не третьорядні зірки, це першорядні, європейські... Довгі роки за совітів в українській періодіці ім'я волинського воєводи Генрика Юзефського згадувалося хіба з обов'язковим ритуальним додатком якомога незважаєлішого епітета. Цьому вірили далеко не всі. Мені не соромно за власні книги – в романах «Тиха правда Модеста Левецького» і «Капелан Армії УНР» Юзефський – один із світлих, істинно симпатичних героїв. Вийшло солдне видання професора Єльського університету Тімоті Снайдера «Тайна війна...». На Волинь книга дійшла в польському перекладі. Зі сторінок видання постає інтелектуал, який на десятки років своїми думками випередив багатьох європейських державних мужів, художників, а ще – борець, який багато років провів в антигітлерівському і антисталинському підпіллі, був засуджений до довічного ув'язнення. На Волині Г.Юзефський багато робив для порозуміння народів. Такі приклади не поодинокі. До незнаного нового має письменник читача прилучити.

– Цікавими є художні деталі, які підсилюють сприйняття літературних постатей. Мабуть, чимало часу витрачаєте на пошуки унікальних фактів, які зміло огранює в художню форму.

– Поплювання на унікальний факт зовсім не поступатися полюбленою справжнісному, з перевагою тою, що безкровне. То азарт, захоплення, від якого дух забуває. І не важить, де здобич впольовано: в тихих читальних залах архівів, на сторінках рідкісних книг чи в безкрайому Інтернет-просторі...

– У своїх романах часто торкаєтесь теми польсько-українських взаємин. Ви вважаєте, ми досі маємо чимало чого сказати один одному.

– Думаю, те в немалий мірі пов'язано з історичною долею наших народів. Десь часточка, може, і особистого – багато оповідей чув від батька, «жолнежа» Поль-

ської армії 30-их років минулого століття. Тож у багатьох моїх книгах присутні польські сюжетні лінії. Григорій Орлик (повість «Гетьманіч Орлик») допомагає колишньому королю Станіславові Лещинському перейти з Парижа у Варшаву, щоб знову здобути корону, карколомні повороти долі польського державного і військового діяча, автора популярних книг з української старовини Міхала Чайковського «Отаман Чайка», тісна співпраця української інтелігенції з польською «Тиха правда Модеста Левецького», «Капелан Армії УНР», внесок польських родин в українську культуру і державотворення «Діти Яфета»... Невипадково одна з рецензій на мої книги в газеті «Слово Провісти» та на одному з сайтів називалася «На порубжжі польської та української культури».

– Хоч у Ваших останніх романах розповідається про давні часи, проте нічим українським керівником є го повчитися на прикладах колишніх подій.

– Коли гетьман Павло Скоропадський (епізод з роману «Діти Яфета») очолював Українську Державу, то найбільше оточення раділо йому переїти проживати з сім'єю в Марійській паляц. Гетьман категорично відкинув пораду. Він залишився у помешканні попереднього, хоча й незручному. Доньки тіснилися у мансардній кімнаті, а синові Данилкові, як приїжджали гості, доводилося спати у ванній кімнаті. Можна порівнювати з низкою сучасних керівників. Шобіно завершив роман «Немирівчів клоч» про видатного державного діяча, сподвижника Івана Гоголя, сподвижника Юрія Немірича. Дивовижна калка в сучасних умовах пізнюсередньовічної ситуації – історія вчить державних мужів, та все одні двійки...

– Пригадує, що коли Ви були депутатом Волинської обласної ради, то стали одним із ініціаторів підтримки книговидавництва у регіоні. Не плануєте ще попрацювати на благо української книги? Можливо, задля таких ідей і варто іти у велику політику.

– Служити книзі здатен кожен і будь-коли. Стараюся особисто корисним бути як член редколегії «Літературної України», член редакційної ради видавництва «Ярославів Вал», в помочі у просуванні української книги на територіях краю та в сильній допоміжній бібліотекам. А політика – окреме поле, ходити по якому вартує інколи хіба в протигазі.

Люблінська інформація

У Польщі, подібно як і в Україні, зацікавлення матчами Євро-2012 величезне. На Люблінщині дивомось їх у будинках, ресторанах або турку у величезній виставочній залі Люблінських армарків, що знаходяться у Народному парку. У ній вміщається дві з половиною тисяч осіб. Колективно також можна переглядати матчі у фан-зонах в Пулавах, Красніку, Любартові, Ополі Любельському та Замості.

У нинішньому році красиво, з достоїнством відзначено День тата під гаслом «Зате сьогодні я з Татом». Тати організували для своїх малюків відвідання театрів, Старого міста, разом гралися на свіжому повітрі, особливо цьому сприяла погода. На Люблінщині у День тата, 23 червня, був погожий день. Справедливість восторжествувала. Зазвичай, відзначався лише День мами наприкінці травня. Тепер будуть задоволені обидві сторони.

Із нового навчального року, тобто із жовтня, у шести люблінських університетах з'явиться 30 нових напрямів і спеціальностей. Серед них буде унікальна для країни гіпнологія та найзництво, криміналістична хімія та електрорадіологія. Новинками у Природничому університеті, окрім гіпнології та найзництва, буде також продовольча безпека і судова біологія. В УМКС – внутрішня безпека, європейстика, в Медичному університеті – електрорадіологія, у ЛКУ – країнознавство і культурний туризм, у ВШПА – економічний та політичний лоббінг, у ВШЕІ – соціальна робота.

У люблінських вищих навчальних закладах найбільшим зацікавленням у вивченні іноземних мов нині користуються китайська мова. У Люблінському католицькому університеті на 30 місць подано 107 заяв. Донині найбільшим зацікавленням користувалася англійська філологія. Тепер вона поступається китайській мові.

На Люблінщині новий рекорд. Упродовж року додалося 66 мільйонерів. Кількість платників податків із мільйонним доходом є все більша в невеликих містах. Наприклад, у Любартові чи Лукові. 394 особи заробили мільйони, займаючись власною економічною діяльністю. У Любартові проживає 18 мільйонерів, а в Лукові – 32 мільйонери. На жаль, десятками тисяч треба рахувати людей, котрим мільйони можуть лише снитися, їм не вистачає грошей, тому важко живуть рахуючи дні із «першого по тридцять» щомісяця.

Упродовж 30 років пасажирів міської комунікації у Любліні возили «Ікаруси», тобто автобуси родом із Угорщини. Однак прийшов час на сучасні, більш комфортні транспортні засоби із низькою підлогою. Тому місцева комунікація «розлучилася» із «Ікарусами». 16 червня останній із фабрики в Будапешті автобус обслужив лінію № 57 і з'їхав з маршруту. Нині по Любліну їздять дуже сучасні автобуси, а також тролейбуси: тихі, екологічні, пристосовані також для перевезення інвалідів, про котрих донині неодноразово забували.

Із Європейського Союзу з 2007 року Люблінщина отримала 12 мільярдів злотих. В усьому регіоні за участю підтримки ЄС реалізовано 19 тисяч проєктів. Найбільше дотацій отримала фірма «Електропакс» із Пулава, загалом майже 6 мільярдів злотих. За ці кошти фірма закупила машини, які необхідні для буріння, наприклад, щоб прокласти кабелі під дорогами чи річками. Ще збудувала ресторан і пивоварню над Віслою. Серед органів самоврядування найбільше грошей отримали люблінські, близько 4-ох мільярдів злотих. Найважливіші інвестиції тут – це будівництво доріг. На заливання асфальту витрачено понад півтора мільярда злотих. Серед повітів найбільше грошей отримали: Більський, Люблінський, Опольський, де було реалізовано 2 тис. проєктів, а також Луківський. Реалізація нинішнього бюджету Євросоюзу закінчується у 2013 році.

Адам ТОМАНЕК

Informacje Lubelskie

W Polsce, podobnie jak i na Ukrainie zainteresowanie meczami Euro 2012 jest ogromne. W Lubelskiem oglądamy albo w domach, restauracjach lub w Lublinie zbiorowo w ogromnej hali Lubelskich Targów – w Parku Ludowym. Mieści się w niej 2 i pół tysiąca ludzi. Grupowo można także oglądać mecze w strefach kibica w Puławach, Kraśniku, Lubartowie, Opolu Lubelskim i Zamościu.

W tym roku Dzień Ojca obchodzono pod hasłem „Dzisiaj za to, jestem z Tatą”. Ojcowie zorganizowali zwiedzanie ze swymi maluchami teatrów, Starogo Miasta, wspólnie bawili się na świeżym powietrzu, zwłaszcza, że dopisała pogoda. W Lubelskiem Dzień Ojca 23 czerwca był pogodny. Sprawiedliwość stało się zadość. Zazwyczaj pamięta się tylko o Dniu Matki 26 maja. Teraz satysfakcja była obopólna.

Od nowego roku akademickiego, zatem od października, na sześciu lubelskich uczelniach powstanie 30 nowych kierunków i specjalizacji. Wśród nich znajdzie się unikalna w skali kraju hipologia i jeździectwo, chemia kryminalistyczna oraz elektoradiologia. Oto nowości: na Uniwersytecie Przyrodniczym poza hipologią i jeździectwem będzie bezpieczeństwo żywności i biologia sądowna. Na UMCS-ie bezpieczeństwo wewnętrzne, europeistyka, na Uniwersytecie Medycznym elektoradiologia, na KUL-u krajoznawstwo i turystyka kulturowa, na WySPA lobbing gospodarczy i polityczny, na WSEI praca socjalna.

W lubelskich wyższych uczelniach największym zainteresowaniem wśród języków obcych cieszy się obecnie język chiński. Na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim jest 30 miejsc, a podań wpłynęło 107. Dotąd największym zainteresowaniem cieszyła się filologia angielska. Teraz ustąpiła miejsca językowi chińskiemu.

W Lubelskiem nowy rekord. W ciągu jednego roku przybyło 66-tu milionerów. Liczba podatników z milionowym dochodem jest coraz wyższa w małych miastach. Np. w Lubartowie czy w Łukowie. 394 osoby miliony zarobiły prowadząc własną działalność gospodarczą. Właśnie w Lubartowie mieszka 18 milionerów, a w Łukowie aż 32. Nietety, w dziesiątkach tysięcy trzeba liczyć ludzi, którym miliony mogą się jedynie śnić, a brakuje im pieniędzy, żyją zatem z trudem „od 1-go do 30-tego” każdego miesiąca.

Przez 30 lat pasażerów miejskiej komunikacji w Lublinie woziły «Ikarusy» czyli autobusy rodem z Węgier. Nadszedł jednak czas na nowoczesniejsze pojazdy, niskopodłogowe, bardziej komfortowe. Dlatego też miejska komunikacja „rozstała” się z Ikarusami. Ostatni z fabryki w Budapeczie obsłużył linię 57 w dniu 16 czerwca i zjechał do zajezdni. Teraz po Lublinie jeżdżą super nowoczesne autobusy, a także trolejbusy, ciche, ekologiczne, wygodne, dostosowane także do przewozu inwalidów, o których dotąd niejednokrotnie zapomniano.

Z Unii Europejskiej od 2007 roku Lubelszczyzna otrzymała 12 miliardów złotych. W całym regionie z udziałem unijnego wsparcia realizowano 19 tys. projecktów. Najwięcej dotacji dostała firma „Elektropaks” z Puław, łącznie prawie 6 miliardów zł. Za te pieniądze firma kupiła maszyny służące do przewiertów, np. żeby położyć kabłe pod drogami czy rzekami, wybudowała również restaurację i browar nad Wisłą. Wśród samorządów najwięcej pieniędzy otrzymał Lublin, ok. 4-ch miliardów złotych. Tu najważniejsze inwestycje to budowa dróg. Na wylanie asfaltu wydano ponad półtora miliarda złotych. Wśród powiatów najwięcej pieniędzy otrzymały: białski, lubelski, opolski, gdzie realizowanych jest 2 tys. projecktów i powiat lukowski. Realizacja bieżącego budżetu unijnego kończy się w 2013 roku.

Adam TOMANEK

Ukraińska prasa o Polsce

Україні терміново потрібен політичний «евроремонт»

Україністи з шести країн обмінялися думками щодо поточної політичної ситуації в Україні, яка, за їхніми висновками, стоїть зараз на перехресті і конче мусить визначитися зі стратегією розвитку.

Під час круглого столу у рамках Міжнародної конференції «Україна. 20 років незалежності», що відбулася у Римі, учасники заходу часто наголошували на європейській ідентичності України. Втім, чи цього достатньо для розбудови сучасної, правової держави, де поважають закон і в центрі пріоритетів якої стоїть благо громадянина? Про сьогоднішню Україну, 20 років опісля здобуття незалежності, сказати це важко.

За словами радника посольства Польщі в Італії Войцеха Унольта, перспектива вступу до ЄС якраз і може стати підвалиною для розвитку «нової України». «Нинішня Польща є найкращою Польщею, яку ми будь-коли мали, – сказав дипломат. – І я переконаний, що для України може бути так само. Для цього вона мусить зробити дві речі: розв'язати справу Тимошенко – що це важливіше – провести чесні вибори у жовтні».

Українська служба «DW», 21 червня 2012 року

Ukraina pilnie potrzebuje politycznej «renowacji»

Україністи з sześciu krajów wymieniili poglądy na temat aktualnej sytuacji politycznej na Ukrainie, która według ich ustaleń obecnie znajduje się na rozdrożu i musi koniecznie zdecydować o strategi rozwoju.

W czasie okrągłego stołu w ramach Konferencji Międzynarodowej «Ukraina. 20 lat niepodległości», która odbyła się w Rzymie, uczestnicy często zwracali uwagę na europejską tożsamość Ukrainy. Jednak czy to wystarczy do zbudowania nowoczesnego państwa, gdzie przestrzegane jest prawo, a w centrum priorytetów znajduje się dobro obywateli? O dzisiejszej Ukrainie, po 20 latach zdobycia przez nią niepodległości, trudno to powiedzieć.

Według Rady Ambasady RP we Włoszech Wojciecha Unolta, perspektywa przystąpienia do UE, może stać się fundamentem rozwoju «nowej Ukrainy». «Dzisiejsza Polska jest najlepszą Polską, kiedykolwiek przez nas widzianą – powiedział dyplomata. – Jestem przekonany, że Ukraina może być taka sama. W tym celu musi ona uczynić dwie rzeczy: rozwiązać sprawę Tymoszenko i – co ważniejsze – przeprowadzić uczciwe wybory w październiku».

Ukraińskie biuro «DW», 21 czerwca 2012 roku

Польська прокуратура розслідує образу українок на радіо

Окружна прокуратура судового округу Прага у Варшаві вирішила почати розслідування в справі образливих висловлювань на адресу громадян України, що пролунали на минулому тижні в ефірі польської радіостанції «Eska Rock». Про це повідомила прес-секретар прокуратури Рената Мазур.

З її слів, слідчі вирішили почати розслідування цієї справи на підставі повідомлень польських засобів інформації. Щоб оцінити, чи було порушення, ми будемо звертатися до радіостанції, щоб вона надала весь запис програми, – сказав прес-секретар.

Мазур зазначила, що прокуратура має 30 днів, щоб провести попереднє розслідування справи, після чого вирішити, чи порушувати кримінальну справу.

22 червня спікер МЗС Польщі заявив, що висловлення ведучих ранкової програми польського радіо «Eska Rock», образливі для українських жінок, були «не тільки ідіотські, але й скандальні та хамські», і визнав, що вимога МЗС України про вибачення була «абсолютно обгрунтована».

Як повідомляли «Ukrainews», польська радіостанція «Eska Rock» у своєму ефірі вибачилася перед громадянами України за непристойні жарти, які минулого тижня озвучили двоє її ведучих в одній з ранкових програм.

Ukrainews.com, 23 червня 2012 року

Prokuratura polska prowadzi śledztwo w sprawie obrażenia Ukrainek przez radio

Prokuratura Okręgowa Okręgu Sądowego Praga w Warszawie postanowiła wszczęć śledztwo w sprawie obraźliwych wypowiedzi o Ukrainkach, które zabrzmiały w ubiegłym tygodniu w polskiej audycji radiowej «Eska Rock». O tym poinformowała sekretarz prasowy prokuratury Renata Mazur.

Według niej, prokuraturzy postanowili rozpocząć śledztwo na podstawie sprawozdań z polskich mediów. Aby ocenić, czy nastąpiło przekroczenie prawa, będziemy odnosić się do kanału radiowego, aby on przedstawił całe nagranie programu – powiedziała sekretarz.

Mazur zauważyła, że prokuratura ma 30 dni, żeby zbadać sprawę, po czym zdecyduje, czy dojdzie do sprawy karnej.

22 czerwca Minister MSZ Polski oświadczył, że w wypowiedziach spikerów porannego programu polskiej audycji radiowej «Eska Rock» ponizono ukraińskie kobiety, i treści te były «nie tylko idiotyczne, ale skandaliczne i chamskie», i uznał, że wymagane MSZ Ukrainy o przeprosinach było «absolutnie uzasadnione».

Jak poinformowano w «Ukrainews», polska rozgłośnia radiowa «Eska Rock» w swojej audycji przeprosiła obywatelki Ukrainy za nieprzyzwoite dowcipy, które w ubiegłym tygodniu wypowiedzieli dwaj spikerzy w jednym z programów porannych.

Ukrainews.com, 23 czerwca 2012 roku

У Ждині (Польща) готують тридцятьку ювілейну «Лемківську Ватру»

Триває підготовка до тридцятьої ювілейної Лемківської Ватри, яка пройде 20-22 липня у Ждині (Польща).

На ній мають бути присутні, за попередніми даними, президенти обох країн – Польщі та України, а також консули або послы тих країн, де представлена лемківська громада. Про це розповіла «IA ZIK» новообрана голова Світової федерації українських лемківських об'єднань Софія Федина. Три дні триватиме велика забава і велике єднання лемківського роду. На цьому ювілейному фестивалі Софія Федина також представить свій новий четвертий альбом. У цьому альбомі будуть представлені лемківські пісні зі Словаччини, Сербії, Хорватії, України, Польщі, з тих теренів, де живуть лемки.

Zik.ua, 20 червня 2012 року

W Żduni trwają przygotowania do trzydziestej rocznicy «Watry Łemkowskiej»

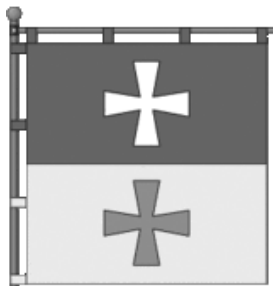
Trwają przygotowania do trzydziestej rocznicy Watry Łemkowskiej, która odbędzie się 20-22 lipca w Żduni (Polska).

Jej uczestnikami staną się, według wstępnych danych, prezydenci obu krajów – Polski i Ukrainy albo ambasadorowie tych krajów, w których są społeczności łemkowskie. O tym poinformowała «IA ZIK» niedawno wybrana pani prezes Światowej Federacji Łemkowskich-Ukraińskich Organizacji Soфія Fedyna. Przez trzy dni potrwa wielka zabawa i wielkie jednoczenie rodziny łemkowskiej. Na tym jubileuszowym festiwalu Soфія Fedyna również zaprezentuje swój nowy czwarty album. W tym albumie zostaną przedstawione pieśni łemkowskie ze Słowacji, Serbii, Chorwacji, Ukrainy, Polski, z tych terenów, które zamieszkują Łemkowie.

Zik.ua, 20 czerwca 2012 roku

Rożyszczce – 635

Перша писемна згадка о Роژیщці походить з 1377 року. Кsiążę Литewski Lubart Gedyminowicz sprezentował go położonemu na Zamku Łuckim, Kościołowi Katedralnemu Jana Ewangelisty: «...oddął wieś swoją Rożyszczce Świętemu Janowi Ewangelście na wieki wieczne kościołowi katedralnemu w Łucku...». Odtąd, przez ponad trzy wieki, były one własnością biskupstwa w Łucku. W opisie Zamku Łuckiego z 1545 roku wspomniano: «...zyski biskupa łuckiego – z własności kościelnej, z Rożyszczca». W 1567 roku król polski Zygmunt August nadał biskupowi łuckiemu i ostroszkiemu Markowi Żorawnickiemu przywilej lokacyjny «...na założenie miasteczka na ws kościelnej Rożyszczcu».

Dzięki wygodnemu położeniu geograficznemu miasteczka nad rzeką Styr, na zaludnionym szlaku handlowym, zarówno rzecznym jak też lądowym, w Rożyszczcu założono urząd celny. W akcie z 1570 roku odznaczono: «...clo od mostu Rożyszczceńskiego».

Prace osadnicze były bardzo trudne. W dokumentach z 1572 roku osadę nazywano miasteczkiem, a już w latach 1574 i 1580 – wioską. W rejestrach podatkowych z 1583 / 1589 roku, Rożyszczce znowu wspomniane jest jako miasteczko. 13 kwietnia 1598 roku król nadał biskupowi łuckiemu Cyrylowi Terleckiemu nowy przywilej o lokacji Rożyszczca, w związku z tym, że miasteczko spalili Tatarzy. Kolejnym przywilejem lokacyjnym dla miasta stało się prawo magdeburskie i 15 lat «wolności», czyli zwolnienia z podatków. Zezwolono również na dwa jarmarki rocznie (przed tym był tylko jeden). To znaczy, że uczyniono wszystko, aby osada stała się prawdziwym miastem. Nadal Rożyszczce jest wspomniane wyłącznie jako miasto.

Czy był zamek w Rożyszczcu?

W XVI – na początku XVII wieku trwał prawdziwy rozkwit budownictwa warowni na terenie obecnie przynależącym do Ukrainy. Zamek był gwarancją bezpieczeństwa mieszkańców miasteczka i okolic. W ówczesnych warunkach, kiedy wielokrotnie powtarzały się ataki tatarskie i trwały wojny domowe w środowisku mieszczańsko-szlacheckim, znaczenie zamku w życiu miasta trudno przewartościować.

Status miasteczka, który posiadało Rożyszczce, daje podstawę historykom do tego, aby mówić o istnieniu zamku w dawnych czasach. Potwierdza to informacja podana w akcie z 1577 roku, gdzie wspomniano

ny jest zamek w Rożyszczcu. Jednak obecnie, nie da się już odnaleźć jego ruin.

W archiwum, badając opis starożytności na terenie gminy Rożyszczceńskiej, natrafiłem na wzmiankę polskiego etnologa lat dwudziestych ubiegłego wieku, który mieszkał na Wołyniu, o walach ziemnych we wsi Wyszeńka i kolonii Jurydyka w pobliżu Rożyszczca. Również ciekawym jest wpis z 1931 roku o: «...walach ziemnych w okolicach Alszera i kolei w Rożyszczcu». Władze polskie planowały tutaj przeprowadzić konserwacyjne prace ziemne i urządzić park.

W sprawozdaniu wybitnego archeologa Jana Fitzke z 1937 roku wspomina się, że zbadał on ruiny fortyfikacji w Rożyszczcu powiatu łuckiego. Badacz zauważył, że w pobliżu budynków niemieckiego kolonisty A. Alszera, znajduje się duży prostokątny, częściowo zniszczony gród, lokalnie nazywany «Waly Szwedzkіe».

W późniejszej literaturze krajoznawczej wspomniano, że na terytorium miasteczka Rożyszczce były ruiny dwóch wałów, ale niestety, nie podano ich lokalizacji i opisu. Wynika z tego, że o istnieniu pozostałości fortyfikacyjnych istnieje sprzeczna informacja.

W celu uściślenia wiadomości o grodzie (lokalizacji, rozmiarach, formie, dacie powstania itd.) przeprowadziłem poszukiwania, przepytując ludność lokalną. Najbardziej wartościowymi i ciekawymi okazały się świadectwa mieszkańca miasteczka L. Wiśniewieckiego. Według jego słów, pozostałości wałów znajdowały się w miejscowości, która jest znana jako «Wilcza Góra». W latach 60-70 XX wieku wyniszczono je. Ułożyliśmy plan schematyczny fragmentów wałów i przeprowadziliśmy rekonstrukcję graficzną zaginionego zabytku. Na planie gród był najpraw-

dopodobnie o kwadratowym czy prostokątnym kształcie, z okrągłymi wykończeniami w kątach. Możemy podać tylko ewentualne rozmiary zabytku. Uważamy, że długość wału mogła wynosić od 150 do 170 metrów, wysokość 2-3 metry. W starożytności wały były podstawą, na których budowano drewniane mury fortyfikacyjne.

Średnica okrągłych występów stanowiła około dziesięciu metrów, prawdopodobnie te występy były podstawą drewnianych wież, a od strony frontalnej grodu, była fosa o głębokości do 2 metrów.

Planowana konfiguracja w postaci regularnej figury geometrycznej (prostokąta) z otaczającymi ją fosą i wałem, ze zwałala na jednoczesny ostrzał z wałów i wież, na podejściach do nich, tworząc strefę całkowitego rażenia.

Przyczyną pojawiania się takich warowni był rozwój broni palnej i związane z nim nowe techniki ataku.

Porównując pisemne, topograficzne i ustne zeznania miejscowych mieszkańców, można przypuszczać, że w Rożyszczcu istniała fortyfikacja, typowa dla późnego średniowiecza na Wołyniu.

Jurij MAZURIK

Рожищца – 635

Перша писемна згадка про Рожище належить до 1377 року, коли литовський князь Любарт Гедимінович подарував його соборній церкві Іоанна Богослова, що знаходилася у Луцькому замку: «...далъ село свое Рожысче святому Иоанну Богослову на веки вечные соборной церкви у Луцку...». Відтоді воно понад три століття було власністю Луцького єпископату. В описі Луцького замку 1545 року згадується: «...городня владыки Луцкаго – съ имения црковного, съ Рожищъ». У 1567 році польський король Сигизмунд Август надав луцькому та остроському єпископам Маркові Василювичу Жоравницькому локаційний привілей «...на осаженье местечка в селе церковном Рожищах».

Україна. Замок був гарантом безпеки мешканців містечка і околиці. В умовах тогочасного життя, коли частими були татарські вторгнення та міжусобні магнатсько-шляхетські війни, значення замку для життя міста важко переоцінити.

Статус містечка, який мало Рожище, дає підставу історикам говорити про існування замку в давнину. Підтверджує таке припущення повідомлення в акті від 1577 року, де згадується замок у Рожищах. Але на цей час вже неможливо віднайти його залишків.

Завдяки вигідному географічному розташуванню містечка біля річки Стир, на жвабом торговельному шляху, як річковому, так і сухопутному, у Рожищі була встановлена митниця. В акті за 1570 р. відзначається про «...мыто от мосту рожишко-го».

В архіві, досліджуючи опис старожитностей на території Рожищечської гміни, я натрапив на згадку польського краєзнавця 20-х років минулого століття, котрий проживав на Волині, про земляні вали у с. Вишенька та колонії Юридика,

ходження, розміри, форма, датування тощо) я провів пошукові роботи, опитавши місцеве населення. Найбільш цінними і цікавими стали свідчення жителя селища Л.І.Вишневецького. З його слів, залишки валів розташовувалися у місцевості, що відома як урочище «Вовкова гора». В 60-х – 70-х рр. XX ст. вони були знищені. Ми склали схему-план фрагментів валів та зробили графічну реконструкцію втраченої пам'ятки. У плані городище було, ймовірно, квадратної (чи прямокутної) форми, з округлими виступами на кутах. Розміри пам'ятки можемо назвати досить приблизно. Ми вважаємо, що довжина валу могла бути від 150 до 170 метрів, висота – 2-3 метри. У давнину вали були основою, на якій споруджувалися дерев'яні оборонні стіни.

На Івана Купала в с.мт. Рожищі. 1964 р.

Робота з осадженням йшла важко, в документах за 1572 р. поселення назване містечком, але вже у 1574 та 1580 роках – селом. У поборових реєстрах 1583, 1589 роках Рожище знову згадується як містечко. 13 квітня 1598 р. король видав луцькому владі Кирилові Терлецькому новий привілей на локацію Рожища у зв'язку з тим, що містечко було спалене татарами. Черговим локаційним привілеєм місту було надано магдебурзьке право та 15 років «волі», тобто звільнення від податків. Також дозволено проводити два ярмарки в рік (до цього був один). Тобто було зроблено все, щоб поселення стало справжнім містом. Уже в подальшому Рожище згадується тільки як місто.

Чи був замок у Рожищі?

У XVI – на початку XVII ст. відбувається бурхливий розвиток будівництва оборонних споруд на землях, що сьогодні входять до складу

що біля Рожища. Також цікавий запис, складений у 1931 році про: «...земляні вали коло Альшера і залізниця в Рожищах». Польська влада планувала тут також провести консервативні земляні роботи і облаштувати парк.

У звіті видатного археолога Яна Фітске за 1937 рік згадується, що він обстежив залишки фортифікаційних споруд в Рожищі Луцького повіту. Дослідник відмічає, що біля будівель німецького колоніста А.Альшера знаходиться велике чотирикутне, частково знищене городище, місцеве називають «Шведські вали».

У пізнішій краєзнавчій літературі вже згадується, що на території с.мт.Рожище знаходяться залишки двох валів, але, на жаль, не подається їх місцезнаходження та опис. Отже, про наявність залишків фортифікаційних споруд існує суперечлива інформація.

З метою уточнення даних про городище (місцезна-

діаметр округлих виступів становив приблизно десять метрів, ймовірно ці виступи були основами для дерев'яних веж, з яких вівся обстріл здовж валу. Також з фронтальної сторони городища був рів глибиною до 2 метрів.

Планова конфігурація у вигляді правильної геометричної фігури (прямокутника) з обнесеним по периметру ровом і валом давала можливість перехресувати обстріл зі стін та фланговий обстріл із веж, утворюючи на підступах до них зону суцільного ураження.

Причина появи таких укріплень – розвиток вогнепальної зброї та пов'язаних із цим нових прийомів штурму.

Співставляючи писемні, топографічні та усні свідчення місцевих жителів, можна стверджувати, що у Рожищі була своя фортифікація, типова для пізньосередньовічної доби на Волині.

Юрій MAZURIK

ПРАСА // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги
Арматурник (виробництво залізобетонних і бетонних виробів та конструкцій)	1094	армування арматури, прийом бетону, укладка блоку, житлове будівництво графік роботи з 8 до 17 год.
Асфальтобетонник	2000	кладка асфальту, робота на об'єктах по м. Луцьку та в межах Волинської області
Бетоняр	1094	вміння працювати з бетонозмішувальними установками, режим роботи: 09-18 год.
Бетоняр	1300	прийом бетону, монтаж монолітних плит, укладання блоку, режим роботи з 8 до 17 год.
Бетоняр	1600	робота на будівництві в межах міста, режим роботи з 8.00 до 17.00, нарачування оплати праці здійснюється від виробітку
Бетоняр	1600	роботи на висоті, прийом бетону, монтаж монолітних плит, укладання блоку, армування арматури
Бляхар	1700	робота на будівництві в межах міста, режим роботи з 8.00 до 17.00, нарачування оплати праці здійснюється від виробітку
Вантажник	1615	навантаження сміттєвоза
Вантажник	1094	навантаження та розвантаження готової продукції на автомобілі
Вантажник	1200	переміщення вантажу (паперові рушнички, салфетки)
Вантажник	1100	Робота на складі будівельних матеріалів, режим роботи з 9 до 18 год.
Вантажник	1095	фізично витривалі, розвантаження товарів, режим роботи по графіку змінності
Верстатник широкого профілю	1600	робота в цеху по виготовленню готової продукції целюлозно-паперового виробництва
Виконавець робіт	1500	виконавець робіт по водопостачанню та каналізації, житлове будівництво
Водій автотранспортних засобів	1700	автобус «КАВЗ»
Водій автотранспортних засобів	1500	автомобіль «УАЗ» (бортовий) та «ЗІЛ»
Водій автотранспортних засобів	1100	водій автомобіля «ГАЗ» (молоковоз), з виконанням обов'язків експедитора, відрядження по області
Водій автотранспортних засобів	1200	водій вантажного автомобіля, перевезення вантажів за кордон, наявність закордонного паспорта, з/плата+оплата відрядних
Водій автотранспортних засобів	1100	молоковоз «ГАЗ», відрядження по області
Водій автотранспортних засобів	1300	перевезення м'ясної продукції
Водій автотранспортних засобів	2146	робота на автомобілі ГАЗ-53 або ГАЗ-3309, наявність посвідчення на водіння автомобіля з газобалонним обладнанням
Водій автотранспортних засобів	1800	робота на автомобілі «МАЗ» з причіпом
Водій автотранспортних засобів	1100	робота на автомобілях «МАЗ» (молоковоз), відрядження по Україні
Водій автотранспортних засобів	2500	робота на автомобілі «Вольво» (бензовоз), перевезення по Україні
Водій автотранспортних засобів	1500	робота на вантажному автомобілі «Урал»-пітач, знання технічних характеристик автомобіля для поточного ремонту
Водій автотранспортних засобів	1600	робота на вантажному автомобілі «DAF XF95» (рефрижератор), поїздки за кордон
Водій навантажувача	1700	обов'язкова наявність допуску до роботи з газобалонним обладнанням, переміщення вантажу (паперові рушнички, салфетки), графік роботи: 12 годинні робочі зміни з 8.00-20.00
Водій навантажувача	1500	робота на автовантажувачі (5 т), по суміщенню виконання вантажних робіт, наявність посвідчення, графік роботи: доба через дві
Водій тролейбуса	2018	тролейбуси «Богдан», «ЗІУ», «ЮМЗ»
Газорізальник	2000	порізка металу газорізальними апаратами, режим роботи: 08-17.30 год.
Газорізальник	2000	різати метал, листи, труби, робота на відкритому майданчику
Геодезист	1400	вміння працювати з тахометром, знання програм «AUTOCAD», «GIS»
Головний бухгалтер	1300	на час лікарняного, попередньо телефонувати
Головний фахівець з енергосистем	1094	Знання програмного забезпечення «Allplan», можливе застосування неповного робочого часу

Посада	З/П	Вимоги
Двірник	1100	прибирання прибудинкової території на пр. Соборності, пр. Молоді, вул. Чорновола
Дизайнер (художник-конструктор)	1500	виготовлення рекламних висівок, знання програм «Corel», «Photoshop»
Дизайнер (художник-конструктор)	1900	розробка дизайну книг та їх верстка, робота за адресою: вул. Привокзальна, 12
Дизайнер (художник-конструктор)	1094	створення дизайну поліграфічних виробів
Диспетчер виробництва	2550	досвід роботи в диспетчерській службі
Економіст	1700	розробка планів будівництва, складання кошторисів
Електрогазозварник	1400	вміння варити на бору, виготовлення церковної утварі, оплата праці відрядна
Електрогазозварник	1700	дугове електрозварювання труб
Електрогазозварник	1094	зварювальні роботи на будівництві. Оплата праці відрядна
Електрогазозварник	1100	зварювання металевих конструкцій, підготовка виробів, вузлів та з'єднань під зварку, зачищення швів після зварки та нарізання
Електрогазозварник	1400	режим роботи з 8 до 17 год., зварювальні роботи на будівництві
Електрогазозварник	1200	робота на об'єкті у герметичному паніонаті
Електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	4000	зварювання будівельних металічних конструкцій, відрядна оплата праці, розряд 3,4,5
Електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	2000	зварювання залізних конструкцій, вміння читати креслення
Електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	2000	робота в кузовному цеху, зварювальні роботи кузовної частини автобуса, тролейбуса, металевих конструкцій, режим роботи з 08 до 16.30 год.
Електромеханік з ліфтів	1100	обслуговування житлових будинків в районі 33 кварталу
Електромонтажник з кабельних мереж	1200	монтаж кабельних електромереж, промислове будівництво режим роботи з 8 до 17 год.
Електромонтажник з освітлювальних мереж	1094	монтаж освітлювальних мереж та систем, житлове будівництво
Електромонтажник з освітлення та освітлювальних мереж	1200	монтаж освітлювальних мереж, житлове будівництво режим роботи з 8 до 17 год.
Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустановок	1800	налагодження, ремонт обладнання по виробництву будівельних матеріалів
Електрослюсар (слусар) черговий та з ремонту устаткування	1300	проведення робіт, пов'язаних з електрикою
Закрійник	1200	пошиття спеціаліст, шкільних форм
Закрійник	1400	розкрій трикотажних виробів
Звукорежисер	1800	знання звукоапаратури, робота по озвучуванню концертних заходів, режим роботи з 09-17.00 год.
Згинальник труб	1600	робота в складальному цеху, режим роботи: 8.00-16.30 год.
Зуборізальник	2000	режим роботи з 08.00 до 16.30 год., робота в механо-заготівельному цеху
Інженер	2000	експлуатація та ремонт електрообладнання (пожежні сигналізації та ін.), бажано допуск до 1000Вт
Інженер	1300	Інженер виробничо-технічного відділу. Читання креслень КМД, досвід роботи у будівництві
Інженер	1500	інженер-зв'язківцеві, проектування та монтаж кабельних систем, володинні системами передачі інформації
Інженер з охорони праці	1232	контроль за дотриманням нормативів з охорони праці
Інженер з пожежної безпеки	1430	участь в тендерах, можливі відрядження по області
Інженер з проектно-кошторисної роботи	1500	начальник кошторисно-договірного відділу. Знання АВК-5, досвід роботи у будівництві
Інженер-землеводрадник	1400	знання земельного законодавства
Інженер-технолог	1500	відділ продажу товарів народного споживання послуг (включаючи громадське харчування), знання калькуляції
Інженер-технолог	1560	знання технології та устаткування зварювальних робіт,інженерних програм, режим роботи з 8.30 до 18 год., бажано випускник КПІ

Посада	З/П	Вимоги
Касир торговельного залу	1100	робота в гіпермаркеті «ТАМ-ТАМ», режим роботи по графіку змінності
Касир торговельного залу	1100	робота в супермаркеті «Вопак», напрямляти за адресою: Київський майдан, 11, тел. 0508530834
Кондуктор громадського транспорту	1270	робота в тролейбусі й маршрутках, перша зміна з 06.00 ранку
Контролер технічного стану автотранспортних засобів (автотранспорт)	2000	контролер у відділ технічного контролю, режим роботи з 8.30 до 17.30 год.
Контролер целюлозно-паперового виробництва	1400	проведення контролю якості готової продукції, робота у галузі виробництва картону та паперу
Кошторисник	1500	заповнення кошторисної документації, досвід роботи в будівництві
Кошторисник	1100	заповнення кошторисної документації. Досвід роботи в будівництві
Кравець	1094	навички по ремонту одягу, робота на промислових швейних машинах, попередньо телефонувати. Торговий центр «Караван»
Кухар	1700	робота в ресторані «Княжий двір»
Кухар	1094	робота в ресторані «Мелодія» по вул. Електроапаратна, 4, приготування перших, других, третіх страв, нести відповідальність за зберігання продуктів харчування
Кухонний робітник	1100	робота в прем'єр-кафе «Гільдія» по вул. Лесі Українки, 37
Листоноша (поштар)	1215	доставка пошти, пенсій, товарів народного споживання
Лицювальник-плиточник	2000	ремонт італійні на території цегельного заводу, оздоблювальні роботи, кладка керамічної плитки
Лицювальник-плиточник	1094	роботи по закінченню будівництва
Лікар-лаборант	1382	робота лікаря-лаборанта в лабораторії клінічної діагностики, наявність сертифіката спеціаліста
Лікар-лаборант	1382	робота лікаря-лаборанта в лабораторії клінічної діагностики, наявність сертифіката спеціаліста
Лікар-рентгенолог	1094	надання медичних послуг, проведення медичного обстеження
Майстер дільниці	1500	робота на дільниці з виробництва картону, режим роботи: доба через дві
Маляр	2000	покраска транспортних засобів та їх складова (автобус, тролейбус), режим роботи з 08 до 16.30 год.
Маляр	1200	робота на будівництві в Луцьку та Луцькому районі, з суміщенням обов'язків штукатура, та плиточника
Маляр	1300	робота на об'єктах по Волинській області по школах, ремонт дахів, встановлення вікон
Маляр	1094	роботи по завершенню будівництва, оплата праці відрядна
Манікюрник	547	вміння нарощувати нігті гелем, художній розпис, робота в перукарні «Кармен» за адресою: вул. Генерала Шухевича, 6, графік роботи: два дні робочі, два дні вихідні
Манікюрник	1094	перукарня на пр. Молоді, 5Б
Манікюрник	1200	робота в салоні краси «Стиль плюс» (пр. Волі, 74), режим роботи: два дні робочі, два дні вихідні
Машиніст автовишки та автогідроїдмача	1800	робота машиніста автовишки, гідропідйомника на будівництві
Машиніст екскаватора	1094	робота на екскаваторі «Fiat-Hitachi», наявність посвідчення тракториста
Машиніст екскаватора	2000	робота на екскаваторі «ЕО-2621», прокладання зовнішніх трубопроводів, режим роботи з 08 до 17 год.
Машиніст крана (кранівник)	1500	робота на баштовому крані, наявність посвідчення
Машиніст крана автомобільного	1990	керування автомобільним краном під час будівельних, монтажних, навантажувально-розвантажувальних та ремонтно-будівельних робіт, технічне обслуговування крана, участь у плановому запобіжному ремонті, перевіряє стан приладів безпеки й контролю
Машиніст крана автомобільного	1094	наявність посвідчення, роботи з вантаження залізобетонних конструкцій
Машиніст крана автомобільного	1200	ремонт доріг, будівництво будівель
Машиніст крана автомобільного	1800	робота кранівника на автомобілі «ЗІЛ», режим роботи з 09 до 18 год.

Крім того є багато інших вакансій,
за додатковою інформацією звертатися за адресою:
м. Луцьк, вул. Ярощука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

Чи були Боровичі містечком?

Чи були Боровичі містечком?

Перша писемна згадка о Боровичах (Borowicah) в реjonі маньєвицьким обводі воїнського походить з XVI століття.

Перші писемні згадки про Боровичі (Боровиці) Маньєвицького району Воїнської області відносяться до XVI ст.

Згідно з легендою, в давніх часах осада була оточена дікими борями і діatego powstała jej nazwa Borowicze. Przez pewien czas wieś nazywano "Nowa Czwertnia" i przynależała ona do księząt Czwertnińskich. Wcześniejsza historia wsi nie jest do końca jasna z braku źródeł. Ta podwójna nazwa stała się powodem tego, że w publikacjach są wymieniane różne daty pierwszej wzmianki pisemnej. Tak w «Historii miast i wsi Ukrainiejskiej Radzieckiej Republiki Socjalistycznej. Obwód Wołyński» podano 1585 rok, a Aleksander Cynkałowski w książce «Stary Wołyń i Polesie Wołyńskie» wskazuje na to, że w 1570 roku Czwertnińscy płacili podatki za Borowicze.

Od 1626 roku w archiwach Borowicze wspomniane były jako miasto (inna nazwa Nowa Czwertnia). Nazwane zostało nowo osadzonym miasteczkiem, którego właścicielem był książę Stefan Czwertniński. Od 1629 roku miasto wpisane było do rejestru podmiejskiego. Po raz ostatni miasteczko zostało wspomniane w 1637 roku.

tego stoku w najbardziej zachowanej części grodu, od dna fosy do szczytu wału, wynosi około sześciu metrów. Należy zauważyć, że na szczycie w dawnych czasach był wybudowany drewniany mur obronny. W rezultacie to zamieniało gród w Borowiczach na całkiem poważną fortyfikację.

Status miasteczka pozwalał historykom mówić o istnieniu w Borowiczach zamku w dawnych czasach. Potwierdzeniem tego przypuszczenia jest zawiadomienie w akcie z 1585 roku, gdzie wspomina się o zamku w Borowiczach. Jednak do niedawna nie było wiadomo, gdzie znajdowały się jego ruiny. Dopiero niedawno i to dzięki przypadkowi, z opowieści pana W. Zasiękina, urodzonego we wsi Borowicze, uzyskano informację, że na terenie wsi są położone stare wały. Jako człowiek, który bardzo interesuje się historią swojej wsi, pokazał nam to miejsce. Odkryliśmy, że na stoku lewego brzegu rzeki Styr, leży stary gród w kształcie sztucznego wysпанego ziemią placu. Obecnie po grodzie pozostały podzielone kontury skarp, wałów i rowów. W dawnych czasach gród był wybudowany w kształcie prostokątnym o zbozczach około 90 na 60 metrów. Ustalić dokładny rozmiar jest trudno, ponieważ część grodu jest zniszczona i uprawiana jako łąka.

Największą uwagę przyciąga teren koło północnej części grodu, gdzie jest nasyp ziemny. Ze względu na konfigurację i lokalizację, można stwierdzić, że był on podstawą jezdni, czyli drogi prowadzącej nad rzekę. Tam niedługo stał drewniany most. Położenie warownego punktu bezpośrednio nad rzeką i niedaleko mostu zezwalało na kontrolę komunikacji, zarówno lądowej, jak i rzecznej.

Na obwodzie starego grodu wzniesiono wał, który z zewnątrz wraz z fosą i skarpą tworzył ciągle strome zbocze. Dziś wysokość tego jednolitego

Porównując pisemne i topograficzne materiały, można stwierdzić, że dzięki badaniom przedmiotowym, zostały odkryte pozostałości fortyfikacji miasteczka Borowicze (Nowa Czwertnia).

Юрій МАЗУРИК, członek Narodowego Związku Krajoznawców Ukrainy

З легендою, в давнину поселення було оточене великими борями і тому постала назва села Боровичі. Деякий час це село мало назву Нова Четвертня і належало князям Четвертинським. Рання історія села не є цілком з'ясованою саме через брак першоджерел. Подвійна назва стала причиною того, що в публікаціях подаються різні дати про першу писемну згадку. Так, в «Історії міст і сіл УРСР. Волинська область» вказується 1585 р., а Олександр Цинкаловський у книзі «Стара Волинь і Волинське Полісся» вказує, що 1570 р. Четвертинські сплачували податок з Борович.

З 1626 р. в документах фіксується міський статус Боровичів (інша назва – Нова Четвертня). У документі воно назване новоосадженим містечком. Власником його був князь Стефан Четвертинський. Із 1629 р. воно було занесене до подимного реєстру. Востаннє, як містечко, згадується у 1637 р.. Статус містечка давав підстави історикам

говорити про існування у Боровичах замку в давнину. Підтвердженням такого припущення є повідомлення в акті за 1585 рік, де згадується замок у Боровичах. Але донедавна не було відомо місцезнаходження його залишків. Лише нещодавно, дякуючи випадку, із розповіді В. Засякіна, уродженця села Боровичі, була отримана інформація, що на території села знаходяться давні вали. Як людина, яка цікавиться історією свого села, він власним автомобілем завів нас до цих валів. Під час огляду ми з'ясували, що тут, на схилі лівого берега річки Стир, знаходиться давнє городище у формі штучно насипаного земляного майданчика. Нині про городище свідчать фрагментарні контури ескарпів, валів і ровів. У давнину городище в плані мало прямокутну форму зі сторонами приблизно 90 на 60 метрів. Визначити точні розміри важко, оскільки частина городища знищена і розорюється.

По периметру давнього городища був споруджений вал, який із зовнішньої сторони, разом із ровом і ескарпом, створював суцільний крутий схил. Сьогодні висота такого суцільного схилу в найбільш збереженій частині городища, від дна рову до вершини валу, становить близько шести метрів. Треба відзначити, що на вершині валу в давнину була споруджена дерев'яна оборонна стіна. У комплексі це перетворювало городище у Боровичах на досить серйозну фортифікаційну споруду.

Найбільшу увагу привертає територія біля північної частини городища, де знаходиться земляний насип. З огляду на конфігурацію та розташування, можна стверджувати, що він був основою проїжджої частини, тобто дороги, яка вела до річки. Колись там був дерев'яний міст. Розташування укріпленого пункту, безпосередньо над річкою та біля мосту, дозволяло контролювати транспортний рух, як сухопутний, так і річковий.

Отже, співставляючи писемні і топографічні матеріали, можна стверджувати, що внаслідок обстеження було виявлено залишки оборонних споруд містечка Боровичі (Нова Четвертня).

Юрій МАЗУРИК, член Національної спілки краєзнавців України

Дорогі Читачи, Співпрацівники та Шанувальники «Волинського Монітора»!

З прикрасою завідуємо, що з огляду на втримання сприяння фінансового jesteśmy змушені до звизнення на час ніокреślony wydawania naszego polsko-ukraińskiego czasopisma. Wszystkim osobom związanym z gazetą bardzo dziękujemy за dotychczasową współpracę. Mamy nadzieję (jako eurooptymiści), że to nie koniec i „Monitor Wołyński” zostanie в неідеглей przyszłości wznowiony. Wierzymy, że jeszcze spotkamy się на наших łamach, kontynuując zainteresowanie tematami z zakresu kultury, historii, tradycji oraz współczesnych wyzwań Wołynia i pogranicza.

Kolegium Redakcyjne Monitora Wołyńskiego

Дорогі Читачі, Співпрацівники та Шанувальники «Волинського Монітора»!

Із сумом змушені поінформувати, що, зважаючи на затримання фінансування, ми змушені призупинити видавничі роботи нашої польсько-української газети. Усім, хто пов'язаний із нашим виданням, висловлюємо щирі подяку за співпрацю. Сподіваємося (як еврооптимісти), що це не кінець і „Волинський Монітор” у недалекому майбутньому відновиться. Віримо, що матимемо нагоду знову «зустрітись» на наших сторінках, продовжуючи висвітлювати тематику культури, історії, традиції та сучасну проблематику волинського пограниччя.

Редакційна колегія «Волинського Монітора»

ВІВЧЕННЯ ПОЛЬСЬКОЇ МОВИ

Товариство польської культури на Волині ім. Еви Фелінської оголошує набір учнів до суботньо-недільної школи на 2012-2013 н.р. для вивчення польської мови.

Початок занять – 1 жовтня 2012 року. Запис до школи розпочнеться 1 серпня 2012 року. Зацікавлених просимо телефонувати за номером 72 54 99 з понеділка до п'ятниці від 12.00 до 15.00 год.

Wzinf
The Society of Applied Informatics

Інформація для випускників:

Представник WSINF у Луцьку:
вул. Коперніка, 8А/21
тел. +38 067-12-74-142

Інформація та консультації - безкоштовні

ЗАПРОУЄМО!

www.wsinf.edu.pl

Інформатика	Управління
Педагогіка	Дизайн інтер'єру
Косметологія	Художня Комп'ютерна Графіка
Фізіотерапія	Соціальна праця
Фізичне виховання	

„Zadanie realizowane в рамках зlecenia przez Kancelarię Senatu zadań в zakresie opieki над Polonią i Polakami за границя в 2011 r. дієюк pomocy Fundacji „Pomoc Polakom на Wschodzie”